

Methodus serviendi Deo plane aurea

Passavia 1673

Asc. 3222

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10265113-0

VD17 12:104838A

<36700295860016

<36700295860016

Bayer. Staatsbibliothek

Asc. 3222.

Capary Kirnair
wet. No. 677.

METHODUS

SERVIENDI DEO

PLANE AUREA, ET EVAN-
GELICA IN FORMAM ORA-

TIONIS ORDINATA

DVAS IN PARTES DISTRIBUTA.

Utilissima ad assequendum
perfectum Dei amorem, & in vir-
tutibus solidis proficiendum, qua
qui usus fuerit, brevi tempore
ad sublimitatem vitæ spi-
ritualis pertinet.

*Duplex in fine appositus est Index,
unus Capitum, alter rerum notabi-
lium Alphabetica serie
digestus.*

Cum Licentia Superiorum.

Passavij M. DC. LXXIII.

Excudebat GEORGIUS HÖLLER.

Sumptibus RUDOLPHI WEGE,
Bibliopolæ.

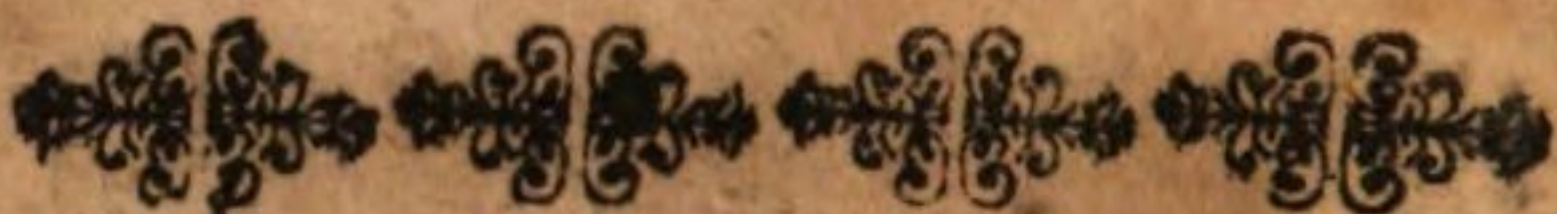
ESB
MÜNCHEN

Reverendissimo, ac
Amplissimo Domino,
DOMINO

AD ALBERTO,
CELEBERRI-
mi Monasterij Inferio-
ris Altach/ Ordinis S. Be-
nedicti, ABBATI
dignissimo, &c.

Domino meo gra-
tiosissimo, &c.

Reverendissime , ac
Amplissime PRÆSUL,
Domine gratiosissime, &c.

Eum Methodus ser-
viendi DEO, ob
excellentes, & ra-
ras, quas continet, animi
affectiones, ad omnigenam
Christianarum virtutum
perfectionem deducat; non
immerito adusumpiarum, &
Religiosarum personarum,
& prælo, & pretio digna
est judicata; eatenus quidem,
quod omnia primi Typi Me-
diolanensis Exemplaria, fue-
runt

runt brevi distrahta. Quia
proinde à multis generosis,
(Germanicæ Nationis) vi-
ta, & perfectionis Christia-
næ zelotibus, summis deside-
riis illam desiderari cogno-
vi; non abs re me facturum
existimaui, si eandem Me-
thodum Re-imprimendo,
piis piorum votis, & desi-
deriis gratificarer, indubiè
sperans, non modicum Rei-
publicæ Christianæ emolu-
mentum, pietati accremen-
tum, & Religiosæ perfectio-
ni, complementū accessurum:
maximè, cum littera scripta
maneant, & multi plùs ave-

ant litteris typo incisus, memoriam habituare, quàm verbis in aëre, (& tono, & sono) evanescētibus, in sancti spirantis spiritūs spiramen & flamen, firmas radices figat, & cœlesti Favonio, animæ hortum irriget, gratiâ concomitante corroboret, & demùm fœcundante, seu prosequente perficiat.

Undè Opusculo huic, (par-
tui meo primogenito) Patronum quærens (Patrum more piorum) talem quærere licuit, oportuit, & decuit, qui re-apse Ascetærium Religiosum extruxit, exun-

dante

dante Religionis, & Religio-
sæ perfectionis fervore in-
canduit, potens & libellū, &
ejus re-impresorem defende-
re, virtutes Christiano dig-
nas disseminare, & impretia-
biles pretiosissimarum mar-
garitarum (animarum vid:
Christi sanguine redempta-
rum) thesauros effodere di-
spartire, & in numerum in-
numerum, adaugere.

Ergò Reverendissime, &
Amplissime præsul, (vel
ipsa viva Religiosæ perfe-
ctionis Idæa) suscipe serenâ
fröte, Munusculū, seu Opu-
sculum hocce, in grati animi

tesseram

*tesseram, à me Tibi dicatum;
Et quem à pluribus annis,
fovere consueſti, ulterio-
ribus gratiosis fauoribus
Tuis proſequi, nè dedignêris.
Quod, ut perenniter præſta-
re poſſis, meum erit, pijs vo-
tis Et precibus, à DEO be-
nigniſſimo exorare, qui ſum*

Datum Paſſavij

23. Maij 1673,

Reverendiſſimæ, ac

*Ampliſſimæ Domi-
nationis Tuæ*

*æternùm devotus, Et ad obſequia
promptiſſimæ ſervus*

*RUDOLPHUS WEGE,
Bibliopola Paſſavienſis.*

ME-

I.

METHODI

PARS PRIMA

CAP. I.

*Ad quem finem homo
sit creatus.*

I.

Redo, & gratias
agens confiteor, quòd
tu D E U S omnipotens,
sempiternus, tibi ipsi sufficien-
tissimus existens, & beatissimus,
bonorumq; meorum nihil egens,
ex purissima tua bonitate, & cha-
ritate æterna, ad imaginem, &

A

fimi.

similitudinem tuam de nihilo me creâsti, ut recolendo, & adorando te, agnoscendo, & laudando, atque ex amore tibi serviendo, tuæq; voluntati in omnibus filiali affectu obediendo, tandem efficerer beatus; tuique possessor per claram tuæ divinitatis visionem, fruitionemque beatificam, qui es bonum prorsus infinitum, & æternum; in quo omnia longè eminentius, & abundantius, possidebimus omnes, qui tibi fideliter serviemus, quàm vel cogitare possimus.

CAP. II.

De duplici via ad hunc finem, & beatitudinem eternam pertinendi.

I. CA.

I. C Æterum tu Dominus, ac
Magister noster, æterna Pa-
tris sapientia docuisti duplicem
esse viam vitæ æternæ cōsequen-
dæ: Alteram consistentem in præ-
ceptorum divinorum observatio-
ne: Alteram in sequendis confi-
lijs Evangelicis, & æmulanda, &
sectanda perfectione.

II. Et licet ad secundam ob-
ligare nolueris, ad eam tamen
omnes invitamur: & nisi abjecti,
& incircumspecti esse malimus,
debemus pro viribus, & condi-
tione nostra ad eam aspirare.
Multò autem magis, qui tua mi-
seratione religionem ingressi su-
mus, & in domo tua, & mensa
quodammodo familiares, & do-
mestici facti ad id voto solemni

nos adstrinximus. Et quidem omnibus propositum est magnum illud mandatum de te diligendo toto corde, tota mente, tota anima, & ex totis visceribus; quod multum imperfecti impletur, nisi quis secundo modo tibi serviendi jugiter ad perfectionem contendat. Quod si repræhensione dignum videretur negotiator, qui accedens ad locum negotiationis, & modicum lucrum faceret in re vili, cum posset in re pretiosissima maxima referre lucra. quanto magis longè culpandi erimus, qui quasi negotiatores æternæ gloriæ, omittimus (cum possimus) tibi servire perfectiori modo, tibi gratissimo, quo es superdignissimus, & ex quo summa
uti-

utilitas, & merces nobis hic, & æterna tua gloria provenit.

III. Ad hunc enim sublimiorem, & perfectiorem tibi servienti modum, ut nos excitares: Tu Deus super beatissime dignatus es homo fieri, vitamque sanctissimam in multis exercitijs humilitatis, paupertatis, & patientiæ per graves labores ducere; denique ignominiosissimam, & acerbissimam mortem pati; ut nos ista doceres, & dares intelligere, quia exercitati, & exacti esse debemus in omni virtute, si tibi tanto Domino servire cupimus. Quamvis autem divino præcepto minimè obligati, omni tamen lege æquitatis, & condecientiæ decet nos omnes ad imaginem,

& similitudinem tuam creatos, tuaque dignatione filiorum tuorum nomine donatos, te tantum Patrem, ac Dominum sublimiori modo, & perfectiori sanctitate colere: Præsertim cum tua voluntas, sit sanctificatio nostra; cordaque nostra ab amore cujuscunq; rei terrenæ abstrahere, & ad te reflectere, & ex toto convertere, te solum cogitantes, adorantes, agnoscentes, laudantes, & amantes; & nos ipsos semper omni conatu, & jugi studio, & exercitatione ad meliora provocantes: sicut faciunt amatores, & filij hujus sæculi. quibus nunquam sufficiunt opes. Hæc est beata voluntas tua, ut in omnibus magnificemur, & perficiamur tamque tanti

Pa-

Patris filij; sicut in Evangelio nos
admones, dicens: *Estote perfecti,*
sicut & Pater vester cœlestis. Ad
hoc donasti nobis intellectum, &
voluntatem, ut sic semper per-
quiramus te, & voluntatem tu-
am beneplacentem, & perfectam,
eamq; sequamur, & impleamus
cum amore, & propter amorem
tui, non sicut mercenarij quidam
etiam in hoc sæculo faciunt, qui
licet inserviant Dominis suis cum
amore; nisi adesset stipendium,
servire recusarent; Non sic enim,
non sic, exemplo suo docuit nos
servire Christus noster, qui omnia
in terris operatus est cum amore,
& propter amorem tui, ejus Pa-
tris: ex quo servitio affectus est
universale dominium; & nobis

ex eodem serviendi modo reddes
regnum perpetuum.

IV. Igitur Domine mi Rex,
Deus meus, Pater misericordia-
rum, fac, quæso, ut ea, quæ tibi,
te ipso donante, promisi; te ope-
rante amanter, fideliter, & per-
severanter adimpleam: Nec me
permittas in bonis hujus caducæ
vitæ quiescere? aut gaudium ve-
rum, aut fictum sumere, cum mi-
nima sint, & vilia: sed da, ut de
eis duntaxat sumam, quantum
juxta tuam ordinationem, & vo-
luntatem necessitati meæ satis
fuerit: reliquam verò vitam me-
am, totamque intellectus, & vo-
luntatis meæ exercitationem oc-
cupare in tui, tuarumque opum,
& sublimium perfectionum re-
cor-

cordatione, contemplatione, amore, & congratulatione.

CAP. III.

*Summarium Perfectionis, ad quam
tendunt, & referuntur omnia,
quæ in hac Methodo compre-
henduntur.*

I. **Q**Uare Domine, fac, depre-
cor, ut ad hoc jugiter me
ipsum compellam, & per fre-
quentes actus voluntatis procu-
rem; ut tandem aliquando talis
fiat in anima mea mutatio, quò
sentiam voluntatem meam exi-
mia tua bona, gloriamque tuam
infinitam reputare semper, & ha-
bere tanquam bona mea, imò po-
tiora, quam propria: teque lau-
dare, & in te, atque tuis bonis in

A s

fini-

finitis, & æternis gaudere ampliùs, quàm in quovis bono, quod habeam, aut sperem, aut quod mihi contingere posset.

II. Pro perfecta etiam beatitudine mea ducam, & reputem, quòd tu Deus, & amor meus possideas infinita bona, quæ possides.

III. Ad hoc quoque voluntatem meam inclinabo, & assuescam, ut bona mea nunquam quæram, quatenus mea sunt: sed te solum, & quidquid habet tua Majestas, propter te quæram, & expetam, me ipsum vero catenus duntaxat quæram, & de me curam habeam, quatenus aliquid tuum, sum; & quia ex infinita bonitate, & dignatione cupis, & gratum habes, sic à me tibi servi-
ri,

ri, non quod alicujus rei egeas,
sed quia mihi bonum est.

I V. Da insuper, & fac, bone
Domine, ut totis viribus annitar
ad regnum tuum cœleste perve-
nire; quatenus ibi te perfectius
possideam, & adorem, clariùs vi-
deam, & glorificem, ardentius
amem, & tibi congratuler, ac in
te gaudeam; sicque sublimiori, &
perfectiori modo tibi propter te
serviam; sicut es superdignissi-
mus; & quia vis, & immenso de-
siderio cupis, tam sublimi hære-
ditate, gloria, & beatitudine ser-
vulum tuum ditare; & ut hinc
sanctissimæ, & benignissimæ vo-
luntati tuæ satisfaciam, & unius
tecum voluntatis, & spiritus effi-
ciam.

V. Ad hanc autem unionem assequendam necesse habeo cunctarum virtutum iter pertransire, & sicut dictum est, pro ultima mea requie, & bono exoptare, ut tu tantam habeas gloriam, quam habes, & possides.

CAP. IV.

A Perfectione superius breviter descripta, & postulata, quam longè natura per peccatum recesserit, & ad eam facta sit valde infirma.

I. **S**ed bone JESU, Deus meus, heu, heu, quanta est strages, & corruptio animarum nostrarum, quæ per peccatum factæ sunt ad prædicta insensatæ, & irrationales; & nihil magis mo-

moventur ad tam sublimia, ad
quæ creati, & vocati sumus:
quàm pecora si pretiosæ marga-
ritæ eis proponantur, è contra
vero ad abjecta, & terrena trahi-
mur, sicut ipsa jumenta ad stra-
mina. Obliviscimur, & oblivio-
ni tradimus te bonum infinitum,
ad quem creati sumus, tanquam
rem, in qua jam gratum saporem
non percipimus.

II. Veruntamen etsi in nobis
per peccatum contigerit tanta
ægritudo, corruptio, & infirmi-
tas, non aufertur tamen ob id ob-
ligatio tendendi ad perfectionem,
ad quam conditi sumus, & fer-
viendi tibi prout à nobis exigis;
& superdignissimus es. Nam etsi
ex hac infirmitate difficilius ope-

ramur, & sequimur tuam voluntatem, possumus tamen præveniente, comitante, & subsequente gratia, quam dare nobis es paratissimus, illam sequi & implere.

CAP. V.

Quibus instrumentis operari debeamus voluntatem Dei.

I. **S**UPERAMANDISIME, & supercolendisime Domine, gratias tibi ago pro eo, quod ad implendam, & sequendam ex amore tuam voluntatem, dedisti nobis instrumenta commodissima, intellectum scilicet, quo te, tuamq; voluntatem cognoscamus; & voluntatem, qua eam amemus, & sequamur; quæ tantæ perfectionis sunt, ut his, absque ulla

cor-

corporis exercitatione tibi gratissima obsequia præstare possum?

II. Ut autem per intellectum, & voluntatem perfectè operemur; Da, & fac bone **Jesu**, ut nunquam noster intellectus in cognitione erret: nec voluntas à prosecutione boni, vel mali fuga, per intellectum cogniti, decline.

III. Et, ut hoc legitimè consequamur, fac Domine, ut intellectum nostrum continuè exerceamus; quatenus consideret, & voluntati proponat, quæ bona sint amanda, & prosequenda; & quæ mala odienda, & fugienda: quo etiam fine, quo fructu, & quibus convenientioribus medijs ista fieri debeant.

IV. Voluntatem verò in hoc assue-

assuescamus, & inclinemus, ut quæ intellectus non errans dictaverit, & quo fine, & modo dictitaverit esse volenda; vel recusanda, velimus, & recusemus.

V. Da insuper, ut quoties aliquod opus virtutis, aut quod ad virtutem nos disponit, agere debemus; si illud est nobis grave, & ad operandum difficile, statim operatio nostri intellectus accedat, per quam id, quod nobis grave videtur; agnoscamus, & apprehendamus tamquam rem pretiosissimam, & tibi Domino nostro gratissimam, nobisque ad obtinendum vitam æternam utilissimam. Quatenus postquam illud tale esse consideraverimus, voluntas nostra vires assumat ad
il-

illud volendum, & libenter pro
tui amore prosequendum, & im-
plendum. Quamque enim vo-
luntas nostra liberè operetur;
frequenter tamen rei, quæ offer-
tur, difficultate, aut asperitate,
perterrita omittit operari, quod
tibi gratum est, & bonum, sicq;
peccat. Si verò per intellectus o-
perationem excitetur, & juvetur,
vires assumit, ut cognita operis
pœnalis excellentia illud velit, &
cupiat; tantaque facilitate ope-
retur, quanta id, quod naturali-
ter exoptat.

VI. Ut igitur inter fideles ser-
vos tuos (sicut vis, & quia vis)
computari possimus; fac Domi-
ne, ut cum omni diligentia, &
solicitudine, omni hora, & loco,
quan-

quantum licuerit, his omnibus instrumentis operemur, five corpore occupati, five non. Quod licet grave, & difficile sit ei, qui nondum est affectus hujus rei habitum: assuetudo tamen, tua gratia cooperante, illud tandem facile efficiet; tametsi talis consuetudo obtineri non possit sine labore, difficultate, & perseverantia: Sic igitur fac, & toties, per voluntatis nostræ crebram inclinationem, & exercitationem vim quamdam nobis inferamus; donec reddamur artifices, & operarij industrij, & prompti ad multa, eaque grandia cum facilitate operandum ad tuam gloriam. Quod si non tentemus, non est, cur admiremur, aut conquere-

ren.

rentes dicamus, nos non posse magis esse devotos, cum sit in manu nostra (præsupposito divino tuo auxilio, quod non denegas) quidquid nobis libuerit velle, aut nolle. Hæc autem exercitatio est, quæ Sanctos tuos in tanta gloria in coelos sublimavit.

VII. Da igitur, & fac, ut ijs instrumentis duo hæc potissimum exercitia frequentemus. Primum, ut ante omne opus, & motum animæ, & corporis intentionem Dei formiter dirigamus ad tibi unico bono, & supremo fini nostro placendum, & ex amore gratum obsequium præstandum. Secundum, ut frequentatis actibus voluntatem nostram inelinemus ad extirpandos habitus

tus vitiorum, & plantandos, atq;
 assequendos habitus virtutum,
 & omnium tibi placitorum: in ijs
 enim duobus fundatur universa
 spiritualis exercitatio.

CAP. VI.

*De intentione Dei formi in omni-
 bus habenda. Vbi quam sit ne-
 cessarium ante quodlibet opus,
 nostram intentionem purè pro-
 pter Deum dirigere, & quibus
 mediis, & exercitiis id assequi
 possimus; Quod documentum
 est aliorum fundamentum; &
 propterea præ cæteris diligentius
 legendum, & exercendum.*

I. **A**Nte omnia igitur da, & fac,
 bone JESU, ut intellectus
 noster voluntati nostræ proponat
 bo-

bonum, & optimum finem, propter quem velit, aut recuset, quod occurrit volendum, aut recusandum.

II. Cum ergò tu Deus sis bonum infinitum, da, & fac bone Jesu, ut quidquid corpore, aut anima fuerimus; quidquid cogitaverimus, desideraverimus, aut locuti fuerimus, id omne propterea faciamus; quia tu Deus vis, ut illud operemur; & quatenus id agentes, gratum tibi obsequium ex puro corde præstemus, ob tuam infinitam bonitatem; ob quam dignus es, cui sic ex amore serviatur absq; proprii commodi intuitu; ita ut in quocunque opere, quod operati fuerimus, nullum alium finem, qui ad operan-

randum nos excitet, & deducat,
sentiamus; quàm velle tibi Deo,
& Domino nostro placere, tuam-
que voluntatem perficere, &
gratum tibi obsequium præstare,
quodammodo obliviscentes bo-
num, & gloriam, quæ ex opere
nobis provenire pollent: tui so-
lius memoria revolventes bene-
placitum; five opera ipsa spiri-
tualia sint, five corporalia; ma-
gna, five parva, voluntaria, five
necessaria, seu etiam naturalia.

III. Quod ut assequamur, da
bone Jesu, & fac, ut in hoc potis-
simum intenti simus, ne unquam
de uno opere ad aliud transca-
mus; nec aliquod opus inchoe-
mus, donec sentiamus nos ad il-
lud moveri ex eo, quod sciamus,
aut

aut existimemus te velle, ut id faciamus, & quia optamus tibi gratum obsequium per tuæ voluntatis impletionem præstare.

Tu enim ex ingenita tua bonitate, immenso jubilo, & desiderio cupis amari, & possideri à nobis omnibus, & consequenter, ut ipsi, ex præfato motivo operemur omnia opera nostra.

IV. Quoties igitur voluerimus aliquid operari, aut orare, aut laborare pro virtute, aut gloria obtinenda; aut peccato, gehenna, aut alio malo vitando, & senserimus, ut fieri assolet, nos ad hæc desideranda, & quærenda propter nostrum cōmodum moveri, da Domine, & fac, ut non sistamus ibi, nec ea propter tale desi-

desiderium commodi nostri inchoemus; sed nos ipsos, & tale motivum omittentes, & illius quodammodo immemores, Teq; solum Deum nostrum optimum, & beneplacitum tuum attentius considerantes, jam incipiamus ea ipsa desiderare, ac procurare, ut tuo immenso desiderio satisfaciamus, quo desideras, vis, aut simul etiam jubes nos ita desiderare; & per hæc ducis tibi præstari obsequium, ac si illa admodum tibi essent necessaria: commoda autem, five gloriam, aut aliud bonum aliquod nullatenus unquam optemus, nisi quantum tu Deus cupis illa nos desiderare, & habere, ad hoc, ut te perfectius amemus, tibi que sublimiori modo serviamus & placeamus. V.Com-

V. Commutationem autem proprii commodi, bone Jesu, in tui beneplacitum, utq; tibi Deo, & amico nostro supremo, non nobis satisfaciamus, facere debemus, quomodo facit ægrotus, qui sanitatis recuperandæ gratia cibum aliquem appetit: & sibi procurat, si interim contingit singularem amicum majori ægritudine premi, eoque magis egere; & illum desiderare, ille non sibi ampliùs appetit, & quærit, sed sui quodammodo oblitus, quæ amici sunt, proprijs commodis, necessitatibus, & desiderijs anteposit, & de ejusdem amici sola satisfactione, beneficio, & consolatione gaudet, & curam gerit, & cogitat.

B

VI. Et

VI. Et quidem justissimum est: Domine mi, ut suprema voluntas tua, quæ omnes creavit, & conservat voluntates, hanc habeat præeminentiam, & dominium in omnes voluntates, ut quidquid egerimus, illud faciamus, ut in hoc divina tua voluntas perfectè adimpleatur absque ullo alio respectu. Et hic divinus operandi modus nobis quoque supra modum est utilissimus.

VII. O quam viles reputari debemus, qui cum habeamus tuam voluntatem semper præsentem, per quam ad omnia opera nostra moveamur, omittimus operari hoc supercœlesti mctivo; & contenti sumus operari ex naturali, vel rationali desiderio.

fiderio ; licet bono , & virtuoso ;
 præsertim cum inter hæc moti-
 va tantum sit discrimen , ut nulla
 mundi res tantum ab alia quavis
 differre valeat : Alterum enim
 alterum incomparabiliter exce-
 dit. Et opus infimum præfato
 motivo beneplaciti tui factum
 majoris est dignitatis , & meriti
 coram oculis Divinæ tuæ Maje-
 statis, quàm supremum opus abs-
 que tali motivo præstitum. Un-
 de comedere hoc motivo , ut tuæ
 voluntati satisfiat , majoris est
 coram te meriti, quàm jejunare,
 aut asperis castigationibus san-
 guinem effundere absque hoc
 motivo, sed sumpto alio fine
 tametsi non malo, nempe inten-

tione evadendi gehennam, aut
Possidendi æternam gloriam.

VIII. Ut ergò, bone Domine,
Tibi perfectè placeamus, fac ut
jugi studio conemur, & frequen-
tibus, & validis volendi actibus
curemus plantare, & acquirere
in anima nostra hunc divinum
habitum. Bonum quidem est
desiderare tuum divinum amo-
rem, magno zelo ferri ad sa-
lutem animarum, esurire justi-
tiam, lugere mundi mala, & hu-
jusmodi alijs bonis exercitijs va-
care; nisi tamen fiant ex præfato
motivo tibi gratum exhibendi
obsequium, plurimum possunt à
perfectiōe deficere: sic enim
voluntas tua in nostra regnare
debet, ut jam nihil ex nostra solo
oriatur, sed ex tua. IX.

IX. Quod si in hoc exercitio operandi omnia ex hoc tam sublimi motivo tibi placendi, tuumvè beneplacitum implendi, magnam senserimus difficultatem talem operandi habitum assequendi, multisque fortasse diebus viderimus nos nondum id plenè adsecutos; Da, & fac bone Jesu, ut non propterea deiciamur animo, nec remittamus conatum, & studium, sed advertamus plures mundanos etiam diutiùs laborare, ut res viles acquirant, quas tamen frequenter non acquirunt; & sicuti inchoantibus in qualibet arte principia videntur valdè difficilia, adeò ut vix sperent se assecuturos, quod inchoant; sed tamen

in ipso exercitio perseverantes efficiuntur magistri, & ad operandum promptissimi, ita tandem, & nos fideliter perseverantes in continuo exercitio volendi omnia propter te, habitum acquiramus, quo acquisito, id erit nobis facillimum, & suavissimum.

X. Neque indè turbemur, aut ab hoc studio desistamus si sub initijs hujus exercitij contingat nobis aliqua tepiditas, & sentiamus nos frigidius operari, si solo præfato motivo operamur: sed intelligamus hujus rei causam esse, quod jam non operamur ad nostrum proprium bonum, sicut antea solebamus operari; & sicut nobis est naturale; & sic operantes

tes ex solo tuo amore divino removimus à nobis radicem, undè communiter, & naturaliter solet nobis obvenire omne gaudium, quasi omittentes proprium bonum, & requiem, & alienum bonum quodammodo pro fine, & motivo assumentes, & pro requie laborum nostrorum; nempe tuam gloriam, tuæ volūtatīs adimplentionem; quæ cum sit res supernaturalis, nobisq̃ue adeò insolita, non mirum, si magnum sentiamus laborem, & difficultatem. Tamen post quàm multum assueti fuerimus per frequentes, & validos actus voluntatis æstimare, appretiare, sentire, amare, longèque plus facere tuam divinam gloriam, quàm no-

stram; eamque longius magis pro nostra ducere, quàm nostram propriam, tanquam rem, quam magis amamus, pertingamus ad ignem, qui tepiditatem, aut frigiditatem nescit, nec recipit; & insuper longè majus erit meritum nostrum.

XI. Præterea, da Domine, ut promissionibus, cominationibus, præmijs, poenis, & alijs hujusmodi præfidijs, quibus ad benè operandum inuitas, & à male operando avertis, fideliter utamur, quasi scilicet motivis, calcarijs, stimulis, & auxilijs ad nos ipsos excitandum, inclinandum, provocandum, & impellendum ad amorem tuum, nempè ut præceptis tuis obediamus à malis acti-

actibus abstinemus, & benè operemur non eo fine, ut gloriam assequamur, aut poenam evadamus, sed ut pro amore tuo, tuamque voluntatem impleamus, perfectè operemur, & perseveremus; maxime dum sumus parvuli fluctuantes, & donec facti adulti, & robusti evacuatis ijs, quæ sunt parvuli, possimus sine eis ad opera nostra perfectiùs moveri, eaque perficere.

XII. Itaq; bone Jesu, concede mihi, & fac, ut cor meum adeò sit in te fixum, ut nihil appetam, nisi quod ad te adducat; nihil metuam, nisi quod à te adducat; nihil cupiam, aut refugiam nisi id, quod vis, ut appetam, aut refugiam; & quia vis

fic à me servo tuo fieri, ut sic tuo desiderio, & voluntati tuæ ex amore satisfaciam, & obediam propter tuam bonitatem, qua es dignissimus sic amari, & serviri.

CAP. VII.

Quid per voluntatem possimus operari, gratia Dei cooperante. Vbi quod voluntas nostra per Dei gratiam adiuta potest hoc, vel illud velle, aut nolle, idq; hoc vel illo fine, & toties quoties sibi libuerit id facere; & licet incipientibus hoc videatur difficilius proficientibus tamen facile evadit.

I. **S**Upposito (ô Deus liberalissime) divinæ tuæ gratiæ auxilio (sine quo nec cogitare quidem

dem boni quidpiam possumus, & quod facientibus quod in nobis est, non denegas) est in potestate nostri liberi arbitrij, & voluntatis quamlibet rem, quæ judicata fuerit appetenda, appetere, aut non appetere, seu recusare, idque hoc vel illo fine, & quoties libuerit.

II. Et quamvis ob pravos habitus, corruptamq; naturam nobis frequenter difficile sit recusare malum, appetere bonum, & agere omnia propter te, tuique amorem, tuæque voluntatis impletionem; & in principio tam debiles actus volendi, aut nolendi producamus, ut videantur necesse *appetere*, nec non *appetere*, tamen omnia possumus; & actus illi,

illi, qui à vitio contrario quasi videntur appressi, paulatim majorem vim capiunt; & crescunt; nec parvi sunt apud Te Deum nostrum, qui laborem, & dolorem consideras.

III. In hoc enim negotio sumus quasi similes ei, qui prima Grammatices principia aggreditur, ut simul etiam ad altiores scientias perveniat, qui si diligenter attendit, etsi sub initio litterarum vix nomina proferre sciret, progressu temporis sensim, & quasi non advertens magister evadit. Etsi id facere multò magis est necessarium in hac arte præcipua, qua discimus tibi Summo Deo servire; ad quod non unius, sed multarum virtutum habitus acqui-

qui.

quirere oportet, nempe charitatis erga Deum, & proximum etiam inimicum, humilitatis, patientiæ, abstinentiæ, & aliarum; quorum habituum quilibet plus exigit temporis, quam ut quis Grammaticus efficiatur, propter habitus virtuti contrarios in anima radicales, quod non contingit in eo, qui grammaticæ, aut alteri arti dat operam.

CAP. VIII.

Qua ratione habitus mali, & vitiosi sint ex anima eradicandi, & boni plantandi.

I. **I**n appetendis ergo opprobriis, penurijs, & alijs Crucibus, quas naturaliter horremus, & in respuendis honoribus, divitijs, C
volup-

voluptatibus, & hujusmodi, quæ naturaliter appetimus, quia sci-
mus, & consideramus id tibi
Deo, & Domino nostro gratum
esse; & nobis utilissimum debe-
mus inclinare nostram volunta-
tem, & vim quamdam ei facere,
ut talia appetat, & recuset eo
modo, quo solet infirmus medi-
cinam salubrem appetere, instan-
ter quærere, & fortiter fumere;
& dulcem, cujus sentit, in se in-
ordinatum appetitum, recusare,
de horrore & molestia naturali
sensualitatis nullam rationem ha-
bens.

II. Da igitur, & fac bone Jesu,
ut continuo studio exerceamus
voluntatem nostram ad bona
quamvis ardua pro tui amore, &
quia

quia id tu vis, volendum, & desiderandum, & mala tamen dulcia recusandum.

III. Ante omnia autem da & fac, ut solliciti simus primos motus vitiorum cohibere; quibus sæpè agitamur, aut etiam longius detinemur, seu interdum consentimus, licet tales motus leves, vel etiam levissimæ sint materiae scilicet peccati venialis, & levissimi; semper vigilantes super nos ipsos, & præfatis motibus per contrarium voluntatis actum fidenter, & citò occurrentes; simulque in hujusmodi occasionibus voluntatem inclinantes, & exercentes à dextris, & à sinistris ad labores & Cruces omnes appetendum, seu voluptates, favo-

res, & delectabilia recusandum.

IV. Cæterum quò præfati actus fuerint vehementiores, & frequentiores, eo citius acquiremus bonos habitus. Sicut contingere solet inter duos æqualis ingenij eisdem studio incumbentes, quorum diligentior plus proficit in mense, quàm alter in anno. Actum autem vehementem, seu intensum producimus, quoties occurrente virtutis objecto propriæ voluntati contrario, statim voluntatem nostram fortiter inclinamus, ut illud velit, aut aliud, ad quod inclinatur pro te, bone Jesu, constanter recuset; v. g. injuriam illatam propter te appetat, & gaudens suscipiat; & honorem oblatum ut tibi rem gratam

tam faciat, qui id desideras, recuset. Hujusmodi verò actus tantæ sunt efficaciam, quod pauci tales producerent in nobis excellentem habitum, quamvis regulari cursu habitus producantur ex multis actibus.

Da igitur, Domine mi Jesu, ut hos actus vehementes producam fideliter, quoties eorum mihi occasionem obtuleris.

V. Porro etiam diligenter, & magna vi laborandum erit pro vitiorum radicibus extirpandis inclinationibus scilicet quamvis parvis, per quas moveri nos sentimus ad aliquem peccati effectum; quæque quantumvis implantatæ sint in cordibus nostris, frequentatis tamen actibus bonæ

voluntatis tua gratia (bone Jesu)
adjutæ, & roboratæ extirpabun-
tur.

CAP. IX.

*Qualiter ad prædictos malos habi-
tus eradicandos, & ad habitus
virtutum plantandos seu asse-
quendos intellectus operatio de-
beat actum voluntatis dirigere,
excitare, & confortare.*

I. UT autem præfatos habitus
virtutum assequamur, ne-
cesse est, & intellectus, & vo-
luntatis operatio concurrat, ad
earum consecutionem se invi-
cem adjuvantes, & continuo
exercentes, intellectus fideiiter
considerando magnum virtutis
bonum, voluntas viriliter pro tui
amo-

amore, Bone Jesu, appetendo, eligendo, & imperando virtutis actus; sicque dum per intellectum reducimus in memoriam fructus qui ex injuriarum, ex quibus statim in nobis oritur horror, tolerantia propter te Deus nobis proveniunt, ex tui amore, & talium fructuum desiderio voluntatem nostram constringamus ad hujusmodi injurias appetendas.

II. Verumtamen citius, & melius virtutum habitus ipsi parantur, si in reali bello, dum scilicet occasio tolerandi injuriam, aut exercendi actum alterius virtutis, actus eliciantur; quia voluntas est vehementior, & magis anima domatur, quam si so-

la cogitatione & desiderio res-
agatur.

III. Propterea, Domine Je-
su, fac, & quotidie optem mi-
hi offerri, & exultem, dum mi-
hi offeruntur ea, quibus per hu-
jusmodi vehementes actus pos-
sum efficacius assequi virtu-
tum habitus, ut injuriæ con-
temptus, & aliæ Cruces, per
quarum acceptationem, & hi-
larem pro tui amore toleran-
tiam, gratissimum tibi obse-
quium præstamus; Tibi pro no-
bis passio conformamus; pecca-
ta nostra castigamus: privatum
amorem, & vitia in nobis mor-
tificamus; & reliquos tribulatio-
nis fructus percipimus.

Fac =

Facque propterea , bone J E-
s u , ut sic unius virtutis actibus
insistam, ut tamen , cæteras a-
mem, & quando occasio offer-
tur, earum actus exerceam ; Non
enim acceptas nostrum ad unam
virtutem studium cum desidia ad
aliam.

IV. *Doctrina supradicta de era-
dicandis malis habitibus, & plan-
tandis bonis tanta est virtutis, ut
sola sufficiat ad tradendam nobis
rationem, & modum operandi vir-
tutes, etiamsi omnis alia ratio, &
modus ignoretur ; & ita necessari-
um est, ut sciatur, & exerceatur ;
sicut est necessarium fundamen-
tum ad quodvis forte, & stabile
edificium. Vanum enim esset, spe-
rare via ordinaria virtutum sub-
limi-*

C 5

limitatem assequi absq; prefato modo. Et ob hujus defectum pleriq; multum in virtutum exercitio laborarunt, & parum sunt assecuti.

CAP. X.

Quod nunquam hic debeamus presumere nos certò esse in gratia, etiamsi eximios virtutum habitus assecuti fuerimus; & quod signum probabilius sit, nos esse in gratia.

I. **V**erum enimverò, Domine Jesu, quamvis eximios virtutum habitus assecuti fuerimus, omninò cavere debemus; nos certò divinam tuam gratiam assecutos ne præsumamus; quæ & si certò nobis datur, dum habemus, & exercemus nos in hac

Methodo.

Methodo tradita, nunquam, tamen naturaliter scire possumus, an illam habeamus eo modo, quo tu vis.

II. Hoc tamen signum tuæ in nobis gratiæ observare debemus, si de hujusmodi virtutibus non amplius gaudemus nec pro eis extollimur, quàm gauderemus, si alij possiderent : Sed pro utrisq; Te Deum nostrum, cujus est omne donum, æqualiter benedicimus, & pro utrisq; æqualiter gaudebimus ob tuam laudem, & gloriam; quæ in utrisq; æqualiter manifestatur ; quod utinam in me minimo servulo tuo perficere digneris.

Amen.

**PARS SECUNDA
METHODI**

CAP. I.

Quibus modis, & exercitijs strages anima sit reparanda.

I.

Reparator, & Salvator noster bone Jesu; ut per tuam gratiam, & studiosam exercitationem stragem animarum nostrarum reparare possimus, Da, & fac, ut in primis peccatum omne ab anima nostra extirpare studeamus perve-

veram contritionem, & odij nostri exercitationem: ne, cum aliquod obsequium præstare Tibi cupimus, sit in nobis aliquid; quod tuæ Majestatis oculos offendat.

II. Deindè annitamur animam nostram adornare bonis virtutum habitibus, quibus in tuo obsequio gratiores inveniamur: idque per orationis studium impetremus à te, & pluribus actibus virtutum acquirere nitamur; affectionesq; nostras scilicet, gaudium & tristitiam, spem & timorem fræno quodam retineamus; & prudenter, ac cautè ducamus; in his enim animæ nostræ reparatio consistit.

III. Possamus per gratiam tuam

in prædictis virtutum actibus sic proficere ; quòd eam propemodum obtineremus facilitatem ad benè operandum cum magna delectatione , quàm in statu innocentiae habuissimus , sicut credimus, nonnullos Sanctorum obtinuisse.

C A P. II.

De Contritione. Vbi, quod ante omnia sit de peccatis commissis contritio assumenda : & qualiter id fieri oporteat.

I. **C**UM itaque nos multis proditionibus , & offensionibus Te Deum, Dominum, & Patrem nostrum summæ Majestatis, & Bonitatis offenderimus : si Tibi gratum obsequium præstare, & di-

& dignè servire volumus: æquum
& necessarium est, ut initio cum
omni humilitate, & contritione
curemus, & petamus à te nobis
prædictas offensas ignosci: licet
enim tanta sit peccati malitia, ut
ad ejus deletionem non sufficiat
ex se dolor non solum unius ho-
minis, sed etiam omnium homi-
num. Tua, tamen gratia Deus
misericordissime, quam ex tua
infinita bonitate, & clementia,
quem ex sincero corde propter
te pœniteat suorum delictorum,
& tibi morigerum exhibuerit, tri-
buis, & supples imperfectionem,
& efficis, ut dignus pœnitentiæ
fructus faciamus; & peccata no-
stra deleantur.

II. Da igitur, & fac, bone Jesu,

ut

ut de peccatis nostris concipiamus contritionem Tibi placitam, & nobis valdè fructuosam, nempe fac, ut doleamus, & vehementer cōtristemur, quod te adeò bonū Patrem, Creatorem, Redemptorem, & Dominum, (qui dignissimus es, cui ab omnibus ex amore serviatur, & nūquam offendaris) toties offendimus; ita ut magis nos pungat tui offensa, quam omnia incommoda, quæ nobis ex peccato provenire possent; tuaque voluntas, & bonitas super omnia nos moveat ad delenda fletibus nostra peccata, quatenus illis deletis gratum Tuæ Majestati præstemus obsequium.

III. De damnis verò, & malis quæ per peccatum incurrimus, cate.

eatenus doleamus, quatenus nos impediunt à tuo servitio, & gratissimo obsequio, offensamque tuam, ad quam consequuntur, commemorant: Atque ita omnino doleamus, propterea quod peccando perdidimus Te unicum bonum nostrum prorsus infinitum, quem super omnia debemus diligere: gratiamque & amicitiam tuam, in qua cunctæ divitiæ nostræ consistunt, atque facti sumus tui inimici, diaboli servi; ex quo meruimus æterna tua gloria privari, & poënis inferni æternis deputari, & innumeris alijs malis affici.

IV. Hæc autem contritio sit nunc in genere; nunc ab una peccati specie ad aliam divertendo;

do, idque maximo, quo possumus, conatu ad sentiendam tristitiam; & ad excitandum, seu compellendum voluntatem, ut velit Te Deum non fuisse à se offensus, nec peccatum commissum; & licet sensibilem dolorem habere non videamur, non propterea cessemus. Tu autem Domine, in cuius manu est, illud tribuere opportuno tempore, & modo, dabis illum nobis, si frequenter eum, quem invenire, & habere possumus, assumamus.

In hoc autem dolore contritionis debet pluries versarijs, qui rite vult incipere Tibi Domino Deo servire.

CAP. III.

De odio sui ipsius. Vbi quod odium; & abnegatio nostri ipsius ad amorem Dei sit prorsus necessarium, & quomodo nos odio habere, quibusq; exercitijs odium hoc obtinere possimus.

I. **S** Ecundum, quod requiritur ad expulsionem corruptionis vitiosorum habituum, qui sunt in anima nostra; & quod præ omnibus exercitijs plurimum habet momenti, quò perveniamur ad tuum, ô superamandissime Deus, sincerum amorem, per quem Tibi optimè juxta tuum beneplacitum servitur, est ipsum nostri odium; & abnegatio proprij sensus, propriæque voluntatis.

tis. Nam ex proprio sensu nostro, & nostri inordinato amore; seu propria voluntate, omnia mala nobis proveniunt, & oriuntur perversi habitus; eoque cessante tollitur omne peccatum.

II. Ut ergò ad hoc sanctum nostri odium ordinatè, & efficaciter excitemur, Da, & fac, bone Jesu, ut primò, & principaliter ob id nos odio habeamus, & abnegemus, quia id vis, & jubes in Evangelio dicens, qui non odit animam suam, non potest meus esse discipulus: & rursus; si quis vult post me venire, abneget semetipsum.

Secundo, ut conformemur Tibi, bone Jesu, & imitemur exemplum, quod nobis reliquisti; dum
inno.

innocentissimum corpus tuum voluisti ideò tam dure tractare, ut ad hoc odium nostri instrueres, excitares, & adjuvares.

Tertio, ut justitiæ tuæ satisfaciamus; quæ exigit, ut per odium nostri nos ipsos castigemus, delectabilia nobis subtrahendo, & dura amplectendo; eo quòd per nostri amorem delectabilia sectando, & dura fugiendo Te offendimus, prodidimus, irritavimus, & in nobis Te occidimus, ac crucifiximus.

Quarto, ut privatum amorem, & vitia omnia per hoc odium mortificemus, & eorum habitus eradicemus; & verum Tui amorem, & virtutum habitus acquiramus. Nam quantò perfectiùs ani-

anima per hoc odium fuerit evacuata nostri amore, tantò sublimiùs Te ipso Tuique amore implebitur. Et quanto instantiùs sensualia desideria, & proprias voluntates per hoc odium abnegaverimus; tantò perfectiùs tua sublimis voluntas, Bone JESU, Domina, & Regina nostra regnabit in nobis, nosque totos possidebit; & in omnibus juxta supremum suum beneplacitum diriget, & perficiet.

Quinto, ut per hoc odium omne malum, omnemque defectum vitemus: Quicquid enim mali in nobis est, & omnis defectus boni, & virtutis ex ea parte nobis provenit, qua nos ipsos non odimus, non propriam voluntatem

tem abnegamus; & divinæ voluntati tuæ non subdimus, rem aliquam amantes, & volentes seu recusantes contra tuam voluntatem, tuæque præcepta, & consilia.

III. Propter prædicta omnia, quæ Tibi sunt gratissima; & quæ Tu vis nos desiderare, & procurare; & utin ijs omnibus satisfaciamus tuo infinito nostræ salutis desiderio; tuæque voluntati obsequentes gratum Tibi præstemus obsequium; debemus, & volumus, ac per gratiam tuam proponimus firmiter nos ipsos odio habere, & abnegare.

IV. Quod ut modo Tibi placito fiat, Da, & fac, bone Jesu, ut nihil prorsus, quod nos delecta-

stare possit, velimus, desideremus, aut assumamus præter id, quod sine Tui offensa omittere non possumus. Et hoc etiam cum ea ratione ut considerantes, quàm indigni simus omni delectatione ob peccata nostra; doleamus, quod cogamur illam admittere. Quia tamen, & quatenus Tibi placitum est, ut illam sumamus, eatenus tantum eam (puta capiendo cibum, somnum, & alia necessaria ad vitam) cum gaudio admittamus propter te; nõ propter voluntatem nostram; seu ut nostro appetitui satisfaciamus; & sic antequam ea acceptemus, firma voluntate tecum statuamus, & coram te profiteamur, quod id nequaquam admittere-

teremus, nisi tu velles, nos illud sumere.

V. In hoc autem cognoscemus, verè nos talem voluntatem habere, si de ijs rebus delectabilibus tantum, & eo modo assumemus, quantum te velle putaverimus.

VI. Quia igitur Tu bone Jesu vis, vt cibum sumamus tam in quantitate, quàm in qualitate, sicut nostræ sanitati, ac confortationi ad Tibi serviendum est necessarium, & utile, Da, & fac, vt tantam duntaxat cibi quantitatem sumamus, quantam verè, & nō fictè senserimus esse nobis necessariam ad hoc, vt simus magis dispositi, & fortes in tuo servitio, & in his, quæ ad statum, & officium nostrum pertinent.

D

VII.

VII. Quam quantitatem, & mensuram da nobis agnoscere, & colligere ex propria experientia devotæ orationi cōjuncta : quando scilicet Te consulentes, & obsecrantes pro debita mensura agnoscenda, experimur per talis mensuræ sumptionem nos in tuo servitio alacres inveniri.

VIII. Circa qualitatem vero cibi, Da, & fac optime Deus, vt totis viribus curemus omnem saporem suavem reijcere ; nisi quem putaverimus Te velle à nobis sumi ad remedium nostræ debilitatis, vel commodioris digestionis, vel fugæ singularitatis.

IX. Et quia in ijs, & similibus frequenter nimius nostri amor nos decipit, quod rariùs facit nostri

stri odium, Da, & fac, vt in ijs
semper aliquid minus accipia-
mus, quàm quod appetitui no-
stro etiam necessarium videtur,
salua semper discretionē, & obe-
dientia.

X. Ne autem in ijs fallamur,
aut nimis perplexi, & scrupulosi
simus, Da, & fac, vt si sub obediē-
tia vivimus, sequamur consilium
Superioris, aut Patris spiritualis:
quem si non habuerimus, & ni-
mis in hoc fluctuamus, alicujus
te timentis consilio stemus: aut
certè eam mensuram, & quan-
tatem, quam præmissa oratio-
ne, & matura tecum, ô Deus, de-
liberatione nobis constituerimus,
& proposuerimus, simpliciter, fi-
deliter, & constanter sumamus,
D 2 & ser-

& servemus propter te, per te,
& tecum.

XI. Præterea fac, vt omnes ab-
jectiones, contemptus, penurias,
labores, subjectiones, tristitias, &
omnes cruces alias desideremus,
assumamus, & vt nobis ab alijs,
modo id fiat sine Tui offensa, in-
ferantur, optemus, quas possu-
mus absque tuæ voluntatis trans-
gressionem desiderare, & assumere;
& quæ non sunt nobis occasio ali-
cuius damni, vel temporalis no-
civi: easq; quascunq; quas no-
bis consulueris, vel per temetip-
sum immiseris, vel permiseris ab
alijs etiam malitiosè nobis inferri,
libenter, & cum gaudio suscipia-
mus, & toleremus pro Tui amore,
& pro assequendis fructibus præ-
dictis

dictis ex odio nostri; & ex ejus exercitio provenientes.

XII. Ut verò in hac crucis cujuslibet assumptione, & delectabilium subtractione non fallamur, Da nobis Domine discretionem, & cautelam ad hoc summè necessariam: ad quam assequendam consilium personarum discretionem, & vita probatarum quæramus, & humiliter ac fideliter sequamur.

XIII. Continuum etiam metum habeamus, ne omni spiritui credentes sub specie boni fallamur; & in ijs aut excedamus, aut deficiamus. Super omnia autem plurimum lucis adfert lumen spiritus tui bone Domine, quòd certissimè das ijs, qui cum humilitate

te ad illud suscipiendum præparati sunt.

XIV. Da insuper, superamandissime Jesu, vt tui amore relinquentes omnia superflua delectabilia, & amplectentes quamcumque volueris molestiam in hoc valdè intensi simus; ut ista faciendo gaudeamus existimantes, magnum à te nobis impendi beneficium, quando hujusmodi molestiæ, seu aduersitates, & privationes rerū delectabilium, imò & necessariarum ab alio aliquo nobis contingunt, (quod nostræ volūtati gravius esse solet,) quam dum nos ipsi talia voluntariè assumimus; maximè dum is, qui talia nobis infert, nostro judicio id facit indiscreta, aut malitiosa inten-

intentione : quod tamen , quantum fieri potest, judicare non debemus.

XV. Verum cum hoc accidit, Da, & fac , vt doleamus quidem plurimum de culpa nos persequentis cordialiter illum amando tamquam personam Tibi Deo nostro charissimam ; & à qua te donante , singulare beneficium accepimus : & nihilominus considerantes rationes , ob quas nos debemus odio habere , frequentissimis , & fortibus actibus voluntatem nostram inclinemus ad cupiendum , & cum gaudio acceptandum hujusmodi mala ; quæ ab alio quantumvis malitiosè inferuntur.

XVI. Hæc enim agentes dita-

mur sancto odio nostri, quod toties, & tam studiosè nobis in Evangelio commendas, & quod tu Præceptor Summus proprio exemplo tam diligenter, studiosè, & laboriosè nos docuisti.

XVII. Cum ergò Tu Deus tantæ Majestatis, ac Dominus noster propter peccata nostra, & ad doctrinam nostram, vt sanctissimo exemplo tuo ad hoc nos induceres, tantas volueris subire, & perpeti poenas, vilipensiones, & persecutiones: nunquid nos abjecto omni pudore Te desermus: nec solùm actu non fereamus in Tui obsequium ullam poenam, aut injuriam; sed nec voluntatem ferendi habebimus? Nec hac meditabimur; aut deside-

siderabimus, imò nec volumus, ut de ea re quisquam nobis loquatur? Absit; & longè absit à nobis tanta ingratitude; & inertia irrisione dignissima. Ridiculum certè esset, nos velle servos tuos, & discipulos reputari, & in religiosa congregatione, quæ schola virtutum est, vivere, & morari; & tamen non cupere, aut procurare, vt hoc sanctum odium nostri obtineamus, & habeamus: maximè cum Te etiam semper præsentem habeamus tam eximium, & potentem magistrum, qui verbo, exemplo, & auxilio nos doces, tuisque sumptibus, & expensis. Magno ergò amore, & desiderio etiam absque ulla alia ratione debemus illo iti-

nere ambulare ; quo Tu sublimis
Præceptor Dei omnipotentis Fili-
us, ac Dominus noster ambulare
dignatus es: maximè cum certi-
simus nec te posse errare, nec de-
esse post viam terminum sum-
mæ gloriæ.

XVIII. Præterea, vt perfectiùs,
& plenius istud odium nostri af-
sequi valeamus, fac Domine JE-
su, vt magna circumspectione
advertamus, num fortassis ali-
quid desideremus, quod tibi mi-
nus placeat, vel ad Te non ducat,
& statim, ut senserimus nos tale
aliquid cupere, subito incline-
mus voluntatem nostram, vt illi
cōtradicat, nec acceptet: Quan-
do autem viderimus aliquid no-
bis displicens contingere, statim
volun-

voluntatem nostram inclinemus,
vt hoc cupiat.

XIX. Insuper quum animi nostri tepor non permittat, ut nosmetipsos tam durè tractemus, sicut deberemus, Da, & fac bone Jesu, ut saltem cupiamus, & magno desiderio consentiamus ab alijs persecutionem pati.

XX. Neque enim aliud est persecutio; quàm officina, aut malleus, quo tollitur ab anima nostra rubigo, aut scoria, aut cauterium, quo aufertur proprij amoris venenum; per quod exulcerati sumus, & ab omni bono abstracti: vt ablata hujusmodi exulceratione operari possimus summum opus tuum, ô Deus, quod est amor tui ipsius.

XXI.

XXI. Itaque dum ab aliquo injurijs, calumnijs, aut alijs malis afficiemur, fac Domine, ut magno erga te, & erga persecutorem nostrum amore flagrantem exclamemus; vnde hoc mihi, ut in terra habeam, qui à me ita auferat animæ meæ exulcerationem, & infectionem, sitque mihi occasio, ut summis apud te dixerim divitijs Deus meus?

XII. O Beatum eum, qui hoc senserit, & desideraverit, & continuo, & efficaci studio procuraverit.

O Beatiorum adhuc; qui dum se in hujusmodi persecutionis conflictu positum viderit; amaro illius haustus devoraverit, quatenus tuum amorem, ô Deus, Tequi, & possidere valeat. O

O longè felicissimum eum, qui longo exercitio adeò directus est in hujus suavissimi odij magnitudinem; vt licet ob naturalem inclinationem talis persecutio magnam secum afferat poenam; ardens tamē desiderium crescendi in tuo divino amore, illam ei in tantam convertat dulcedinem, quantam secum adferre solet, id quod magno desiderio longè ante concupivimus.

XXIII. Sed quia istud sanctum odium res est adeò extra usum naturalem, vt efficacius illud assequamur, Bone Jesu, da, & fac, vt cum præsens est, aut vicina injuria, consideremus innumeras divitias, quæ in tuo divino amore continentur, & immensos fructus

provenientes ex amorosa tolerantia persecutionis; sicque horum amore, & desiderio voluntatem nostram inflammata inclinaremus ad acceptandam præsentem persecutionem ad hæc bona obtinenda necessariam.

XXIV. Igitur mi bone JESU, fac cum servo tuo, ut, sicut dictum est, me ipsum odio habeam: sic enim, & non aliter me ipsum verè, vtiliter, gloriose, & sicut vis, amabo, desiderans, & procurans mihi tuum amorem, & virtutem, & cœlestem gloriam, & omnia, quæ ad illam me perducunt; & auferendo à me affectum, & consensum cujuscunq; vitij, quantumcunq; sim ad illud inclinatus.

CAP.

CAP. IV.

*Quæ sint ad ornandam animam
necessaria.*

I. **Q**Uoniam animæ nostræ or-
natus, & perfectio in eo
consistit, Bone JESU, ut confor-
mes habeamus appetitus nostros
naturales cum ratione, & tuis le-
gibus; quod fit per virtutum
quamdam cōgeriem; dum quæq,
virtus in anima nostra suo loco
sita illam reddit decoram, & di-
rigit, mitigando falsas, malasque
concupiscentias; quæ illi ex pec-
cato adhæserant, & disponendo
eam, vt absque vlla contradictio-
ne tuæ divinæ voluntati serviat;
& gratum obsequium exhibeat.
Propterea Domine Deus no-

ster, fac, vt in ijs tribus ad hoc necessarijs continuè occupemur, & exerceamur. Primo in oratione: Secundo in actibus virtutum ipsarum producendis, & earum habitibus fabricandis: Tertio, vt veluti quodam fræno retineam⁹, & cautè ducamus affectus nostros naturales; præsertim, gaudium & tristitiam; spem & timorem.

CAP. V.

De oratione; scilicet, quàm sit necessarium & efficax orationis exercitium ad impetrandum à Deo omnia nostre salutis necessaria; & quo motivo, & fine præcipuè orare, & omnia petere debeamus.

I. Ma-

I. Maximas Tibi ago gratias,
Domine Jesu, pro eo, quòd
ad supernaturalia bona nos cre-
ans voluisti supernaturali tuo au-
xilio nos agere; vtque illud à te
postularemus: non quia non cu-
pias magis illud nobis dare, quàm
nos cupimus id à Te accipere; ;
sed vt nostrum quoque laborem
adhibentes majori cum merito, &
gloria illud possideamus.

II. Cum ergò oratio sit efficax
medium, quo tu vis nos obtine-
re quidquid est nobis necessari-
um; & ad pertingendum ad sub-
limen tui amorem; vt oratio no-
stra sit perfectior Tibique optimo
Deo nostro omnium bonorum
largitori gratior, & iucundior;
& nobis vtilior, fac vt & omnia,

E 3

quæ

101101

01. 101101

quæ petierimus credamus, aut
certè existimemus te velle eadem
nos habere; velle etiam, vt ea à
te petamus: & vt orando talis a-
nimi simus, vt si non putaremus
Tibi gratum esse, nos obtinere,
quod multum desideramus, pro-
tinus, quantum in nobis est, non
peteremus; nec illud desidera-
remus, & sic gratiam, virtutes,
gloriam, & omne bonum; seu eti-
am peccatorum veniam; labo-
rum, & dolorum; & quorum-
cunque malorum liberationem,
non ideò petamus, quia ijs indi-
gemus, seu quia nobis sunt vti-
lia, aut alicujus consolationis; &
huiusmodi: sed ex quo Tu Deus,
& Dominus noster summè cu-
pis, vt hæc habeamus; eaque sic
postu-

postulando obtineamus ; & ita magis gaudeas videre nos eo bono ornatos, gratiusque tibi obsequium præstemus ; & magis in sancto amore tuo crescamus ; & voluntas tua in nobis perfectius impleatur.

III. Da insuper, bone Jesu, ut si inchoantes nos exercere in hoc motivo orandi tam sublimi sentimus, nostræ devotionis gustum, & suavitatem multum minui, non terreamur ; sed viriliter hoc tam meritorium exercitium prosequamur. Nam etiam sentientes hujusmodi tepiditatem longè amplius merebimur, quàm dum alio motivo orantes majorem suavitatem sentiebamus ; illa enim suavitas ex nostri amore

quamquam non malo oriebatur;
qui tamen relinquendus est, ut to-
ti dediti simus tuo divino amor,
qui sublimior; crescente autem
tuo in nobis amore, crescat & pu-
rior suavitas.

IV. Veruntamen cum amor,
quem erga te Deum habemus, sit
adeò tepidus, & fragilis, ac frigi-
dus, fortificare eum oportet mul-
tis validis actibus voluntatis, eiq;
succurrendum est consideratione
earum rerum, quæ nobis dulces
esse solent, nempe illius maximi
boni, consolationis, & gloriæ, quæ
sic te volente, nobis provenire
speramus; & ingentium malo-
rum, quæ evademus: ut sic hu-
jusmodi amoris flatibus modica
flamma nostri erga te amoris vi-
res,

res, & incrementum accipiat; donec tui solius amor tam vehemens sit, vt absque commodi nostri consideratione magna propter te operemur, & patiamur cum gaudio exultantes; & nunquam obliuiscamur implere, quod os tuum locutum est; oportet semper orare, & non deficere.

V. Beatus itaque qui sic oraverit. Nam inter paucos dies in virum evadet validum, fortem, ac potentem in te Domino Deo suo. Sed multi, etiam qui spirituales sibi videntur, non ita orant: vt enim perfectum sit motivum orationis, non sufficit, vt is, qui orat, te Domine, amet, & cum fide, & perseverantia, & etiam a-

moris dulcedine petat gratiam,
& virtutes, & similia bona; sed
necesse est quoque vt ad hæc pe-
tenda moveatur ex puro amore
tuo, & nō rei concupitæ: Quam-
vis tamen & amor illius rei con-
cupitæ seruari possit cum ma-
gna perfectione, & merito: dum-
modo ad hoc ametur, quia Deus
vult, vt illam amemus: hic ta-
men amor etiam paulatim est re-
secandus, & in te Deo simplici-
ter reducendus.

CAP. VI.

*Quod humilitas, patientia & cha-
ritas virtutes sunt nobis præci-
piè necessaria, & ex Passione
Domini hauriende.*

Q Fons

I. **O** Fons sapientiæ, & honestatis, Domine Jesu Christe Magister bone, qui nos ad omnium virtutum studium verbo, & exemplo provocare dignaris: quique nobis singulari quodam modo humilitatem, patientiam, & charitatem commendas; fac quæso, ut in omnibus quidem; in ijs vero, (in quibus fanè est omnis plenitudo sapientiæ, & bonitatis) mea præcipuè convertatur intentio: easque omnes per tuæ sacratissimæ Passionis (quæ nobis veluti auri fodina data est, in qua latet cœlestis thesaurus) continuam memoriam, & devotam meditationem, discere, conquistare, & plenis manibus colligere valeamus, Amen.

CAP. VII.

De Humilitate. Quibus modis, & exercitijs sit acquirenda.

I. **I**gitur humillime **J E S U**, ut quia vis, & sicut vis imprimis supradictam humilitatem omnis boni fundamentum à te addiscam, & exerceam, Da, & fac, ut clarissime videam, & mentis actibus exerceam.

Primò, quod ex me non habeo præterquam nihil, & peccata.

Secundò, quod omne, quod aliquid est, tu ipse Deus es.

Tertiò, quod cum ita sit. Da Domine, ut omnis cogitatio mea; omnesque vires meæ ad hoc intenduntur, ut omnibus tu solus magnificeris.

Quar-

Quartò Da, & fac, vt cum humilitas nihil aliud exigat, quàm quod suum est; ego optem universum mundum me tractare, & æstimare pro eo, quod sum, ita vt hominum corda, nec vel brevissimo quidem spatio occupentur, æstimando me alicujus esse prælii, cum re vera nihil sim, nisi vas iniquitatum, quod pejus est, quam nihil.

Quintò fac insuper, vt cupiam eos, qui malis me afficient, ac despicient; & quicumque id vident, existimare me non ex humilitate ea sufferre; sed quod illa evitare nequeam: & sic cupiam ab alijs haberi vilis, & abjectus, non autem humilis, & modesti animi: optem, inquam, taliter ab alijs

vilis haberi, & vt abiectus tractari; quod etiam optem eos opinari esse contra meam voluntatem quod sic tracter, meque admodum ægrè ferre, & multum indignari, quod taliter æstimer; & ita mecum agatur; cum tamen in rei veritate inde gloriè ob sanctum mei ipsius odium, & tuæ sanctissimæ voluntatis impletionem.

Simul quoque Domine mi, fac, vt in prædictis agnoscens sanctæ humilitatis clavem consistere, id multis bonæ considerationis actibus in corde meo configam, & firmum habeam. Etsi non ignore perfectè virtutis virum ad proximi ædificationem cupere posse, reliquos opinari, eum injurias sustine-

stinere cum gaudio, & minime
renuente voluntate, tui, Deus,
& humilitatis amore, sicut tu
Domine fecisti, & in te ipso de-
clarasti, quando dixisti: *Discite*
à me, quia mitis sum, & humilis
corde.

II. Ut autem tam sanam, &
salutarem doctrinam, quomodo
nos oportet, cum omni suavitate;
facilitate, & perfectione addi-
scam, fac bone Jesu, vt quemad-
modum rudes in arte aliqua di-
scenda, aut pingendi adhuc im-
periti coram oculis habere solent
exemplar, quod discendo imitari
cupiunt; sic ego tuam in expli-
cabilem humilitatem ob oculos
semper mihi proponam. Quare
considerem attentius, & amoro-
sis

sis oculis cordis aspiciam; Quod Tu, cum esses Deus infinitus, & Homo perfectissimus, voluisti, & cum magno gaudio elegisti æstimari pro re minima, imò prope-modum nulla; & pro tali tractari, varijsque injurijs, contumelijs, & vituperijs à die, quo natus es usque ad ignominiosissimæ mortis tuæ horā affici; non quod hæc tibi necessaria essent: sed ut nos (quibus tantum horum est necessitas) disceremus, & haberemus in te modum nos humiliandi, & virtutem ipsam humilitatis.

III. Quàm ergò reprehensibilis ero, si tantam humilitatem non addiscam, mei que ipsius omnimodam abjectionem, & vilipen-
sio-

sionem cum omni gaudio, & cordis lætitia studiosissimè non exerceam.

IV. O quàm meritò deberem humiliari, bone Jesu, ac humilis esse, ac despici ego præsertim, qui toties, & tam graviter peccavi, Teque Dominum meum æternum offendi? Da igitur, & fac, optime Jesu, vt ista seriò advertans, & considerans honorem, & favorem omnem, si quando mihi conferatur, cum maximo dolore suscipiam, agnoscens clarissimè illum mihi non deberi, sed omnem tantummodo cōfusionem: Considerans etiam, quod huiusmodi honor fortassis erit mihi impedimento summorum bonorum, quæ ex pretiosa vilipensione, & humili-

humiliatione tibi Domino meo
accreverunt; & proculdubio ac-
crescent mihi servo tuo, si in hu-
miliatione comes esse voluero.

Quod si propter tui obsequium
honorari, & æstimari ratione sua-
dente aliquo casu opus erit per-
mittere, vel etiam optare, fac
Domine, ut tale quid permittam,
vel optem non sine timore, & tri-
stitia; magnaque cautela proce-
dam, ne in hujusmodi honore, &
vanitatibus mihi complaceam.

CAP. VIII.

*De inani gloria, quàm sit nociva,
& quomodo fugienda, & vili-
pendenda.*

I. **P**Ræterea, Domine Deus me-
us, vt in præfata sancta hu-
mili-

militate cum omni puritate, simplicitate, & perfectione persistam, doce me, & adjuva perfectè fugere, & abjicere omnem vanam gloriam universorum malorum matrem, quæ omne bonum inficit; universasque virtutes dirruit; potissimum autem præfatae humilitatis incremento obstitit.

II. Est autem inanis gloria complacentia, & gaudium, quod suscipit quispiam, vnde non debet; aut modo, quo non debet, & quidem apertè mala est illa inanis gloria, qua quis gaudet, & gloria-
tur de bono, quod non possidet: longè autem pessima est, si gaudet de malo, quod perpetravit. Ultraque igitur hac inani gloria abjecta (quæ ab hominibus bonæ voluntatis,

tatis, & boni veri cupidis facile vitatur,) Da bone Jesu; & fac; vt sollicitius vigilemus contra eam inanem gloriam, quæ solet procedere ex eo bono, quod habemus, aut facimus, aut de nobis audimus.

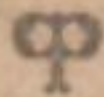
III. Et quidem de hujusmodi bonis, quæ ex gratia tua, & dono obtinemus; rectè gaudere possumus, quatenus inde videmus, aut speramus aliquod tui obsequium, aut animæ nostræ juxta sanctissimum beneplacitum tuum utilitatem aliquam (quod pariter in obsequium tuum reincidit, & refertur,) si autem aliter de ijs gaudemus, aut gloriamur, vanum est gaudium nostrum, & vana gloriatio nostra. Tunc, enim nobis

bis assumimus, quæ Tibi soli Deo nostro debetur, aut in nobis gloriamur, cum in te solo gloriari oporteat: quod, quæso, procul fac à me.

IV. Et quoniam tam astuta est vana gloria, ut frequenter nos adhuc virtute debiles opinemur, quod de bono à te nobis dato in te gaudeamus; & tamen admixtum est huic nostro gaudio plurimum inanis gloriæ: idcirco donec perfectè affecuti fuerimus profundam humilitatem, Da, & fac bone JESU, ut semper fugiamus omne genus gaudij, & complacentiæ, dum recogitamus beneficia, quæ à te recepimus, aut bona, quæ habemus, vel quæ de nobis audimus. quin potius assue-

suefaciamus nos, vt his tempo-
rum articulis quibus ista recog-
itamus, metum assumamus & do-
lore quodam suspectam habea-
mus inanem gloriam, quæ occul-
tè admodum in ijs oriri solet.
Nam si huiusmodi bona nostra re-
cogitantes magis de illis gaude-
mus, quàm dum similia bona in
proximis aspiciamus: huiusmodi
gaudium non caret vanitate, nec
omninò est spirituale: & si enim
virtutem nobis primum eligere
debemus, quàm alijs, attamen
cum & nos, & illi à magnifica tua
manu ipsam habeamus, sicut tu
de vtroque æqualiter gaudes, sic
& nos de vtroque similiter gau-
dere debemus in te, cuius volun-
tas in vtroque impletur.

V. Ue.

V. Ut autem humillime Jesu tantum malum inanis gloriæ à nobis servis tuis avertere possimus, Da & fac, vt ingentem ejus vanitatem, & falsitatem, imò & stultitiam attentius consideremus, & perspiciamus: Cum nemo sit virtuti deditus, qui non oderit, quod vanum, & falsum esse agnoscit, & attendit.

VI. Quam sanè vanitatem, stultitiam, & falsitatem evidenter conspiciamus, si consideraverimus, quod quidquid boni facimus, ô bone Jesu, & quidquid mali patienter sufferimus, id omne nobis contingit à te, tuaque magnifica manu, cujus auxilio sublimi operamur; imò qui omnia opera nostra bona in nobis opera-

peraris; qui etiam ipsius vitæ nostræ, & totius, quod sumus, Creator, Conservator, & Dominus noster es optimè Deus.

VII. Absit igitur hoc à me, & ab omnibus servis tuis, Domine vt delectemur, vel aliquando consentiamus alios occupare corda sua in æstimando, & laudando nos, qui tam viles sumus, & nihil laudis meremur, sed solum vituperium; & interim cessare à te magnificando in te ipso, & in omnibus beneficijs tuis. Imò vero Da, & fac, vt de hac tanta inuersione, & iniustitia cordialiter, & intimè doleamus.

CAP. IX.

De Patientia, qualiter acquirenda, & exercenda.

I. **C**Um Patientia humilitati a-
deò germana sit, vt prope-
modum semper iunctæ inveni-
antur, Mitissime, ac patientissime
Jesù, simul cum sancta humilita-
te, quia vis, & sicut vis, doce nos,
& fac ex amore tuo, dono, merito,
& imitatione tua; vt veri patiētes,
& mites corde simus. Propterea e-
nim tu Domine Deus noster cum
incredibili patientia, humilitate,
& mansuetudine pati dignatus es
tot, & tantas exacerbationes, per-
secutiones, amaritudines, dolo-
res, & tormenta vnà cum mor-
te ignominiosissima, & acerbissi-
ma,

ma, vt ea nec mente comprehendere in aliqua parte possimus.

II. Quæ quidem cum ita sint, quis nostrum adhuc conqueri non erubescet acceptis injurijs, & afflictionibus: cum præsertim multò maiores simus verè commeriti? Quis nostrum mansuetè non sustinebit in remedium priorum peccatorum occurrètes labores, & angustias, si consideret te Deum optimum pro peccatis nostris ex mera misericordia tot, & tanta pertulisse.

III. Da igitur, & fac bone Iesu noster, vt quoties ab aliquo injuria aliqua nobis irrogatur solliciti simus tamquàm veri, & industrii milites tui tela, quæ inde aduersus animam nostram obijciun-

ijciuntur ita excipere, & ab eis nos sic tueri, vt non solum à nullo illorum vulneremur; sed magis singulare lucrum referamus ad tuam, Rex magne, gloriam, in cuius obsequium præliamur.

Si ergò ex modica quadam causa suspicemur, quempiam dixisse aliquid mali de nobis, quod nunquam commisimus, dum tela terna nobis obijciuntur. Primum scilicet pravi iudicii; Secundum laboriosæ patientiæ: Tertium odij aduersus eum; quem hoc dixisse pensamus. Fac Domine, vt primo telo corpus, & animam subducamus inclinando voluntatem nostram, ne illud iudicium acceptet, minusvè consentiat. Secundum vero te-

lum ita excipiamus, vt à tristitia non vexemur: Imò totis viribus gaudere satagamus de ipso dolore, & injuria tamquam de calice salutari, & dono pretiosissimo à te misso. Quantò enim magis visi fuerimus, ita gaudere; tantò minus Diabolus nos tentabit de impatientia, ne nobis tanti meriti offerat occasionem. Tertio deniq; jaculo odij erga eum, quem nos injuria affecisse evidenter apparet, occurramus inclinando voluntatem nostram ad producendum singularem actum charitatis, & gratitudinis; ex quo creatura tibi charissima est; de nobisq; valdè benemerita, quæ tanti meriti nobis occasio fuit, & quia sic vis, & jubes justissime Deus noster.

CAP.

CAP. X.

De quatuor animi affectibus, Gaudio, Dolor, Spe, & Timore: Qualiter regulandi, & exercendi.

I. **C**Um omne malum nostrum
oriatur ex eo, quod nostros
naturales affectus, gaudium, do-
lorem, spem, & timorem debito
moderamine non regimus; Da
& fac benignissime Jesu; vt de
nullo gaudeamus, nisi de te, &
his, quæ tua sunt, quæque ad te
nos dirigunt; & contemnere om-
ne gaudium, quod non est de te,
aut propter te; cum in te, & in
his, quæ tua sunt tantum habea-
mus materiam gaudiorum; & de-
beamus magis te amare, quam

nos ipsos; & pluris æstimare tuam gloriam, quàm nostram, quam tamen tu nobis ita facientibus illam magnificè communicabis.

II. Da in super, & fac, ô bone Jesu, vt ob quamcunque mundi rem, quæ contingere, vel deperdi potest, non doleamus, nisi peccatum sit, vel ad peccatum inducat: de nullo doleamus, nisi de peccato, aut occasione peccati. nullam tristitiam in anima nostra moram facere sinamus, nisi quæ ob peccatum est assumenda. Cum enim tristitia sit aut de malo præsentis, aut de bono amisso; & nullum verum malum, aut amissum bonum esse possit nisi ob peccatum; de nullo alio, quam de peccato contristari debemus.

Om-

Omnia enim, quæ dolorem hic nobis adferunt præter peccatum, in veris bonis sunt reponenda; cum his tamquam salutaribus afflictationibus curentur animarum nostrarum vulnera: sicut in veris malis reponenda sunt quævis gaudia, quæ ab hoc mundo nobis ingeruntur, nec propter te, nec secundum te.

III. Cæterum quia tu vis, vt tantum habeamus in quavis tribulatione dolorem, quantum casus acerbitas cogit, vt sentiamus: sic tamen, vt de hoc ipso dolore tamdiù gaudeamus, quamdiù duraverit, tamquam de re, quæ provenit à manu tua divina, & paterna: sicque per hoc gaudium curemus abigere dolorem eo

modo, quo putamus te velle, vt procuremus, & quia tu vis, vt hoc procuremus.

IV. Igitur bone Jesu, Da & fac, vt tribulationum, & poenarum hujus mundi, quibus affligimur, remedia nobis procuremus læto moderamine; & quia tu vis, vt ea procuremus, quatenus à talib⁹ molestijs liberati majori quiete tibi seruiamus: & nihilominus quāmdiū illas excutere non possumus eas cum gaudio sustineamus, eo quod tu Deus vis, vt eas patiamur ob justas causas manifestas, vel alias nobis occultas. Et sanè justissimum est, vt occurrente tribulatione, seu dolore gaudeamus, sicut & re læta, seu gaudio occurrente doleamus; quia
toti-

toties Te Deum offendimus; & te ab anima nostra expellentes Diabolo tradidimus; propter quod omni gaudio indigni, & omni dolore dignissimi sumus.

V. Præterea da, bone Jesu, ut nullius rei spem in corde nostro residere sinamus præter Te Deum, & ea per quæ magis putamus, nos Tibi appropinquare, & idoneos reddi, ut tibi placeamus, & serviamus, qualia sunt virtutes, & Beatitudo. Quod si spem cuiusque rei alterius agnoscamus figi in corde nostro; statim hanc utpotè contra debitum ordinem expellamus.

VI. Deniq, Domine Deus meus, qui dixisti, *Nolite timere eos, qui occidunt corpus;* *Time*

tem eum, qui potest animam, & corpus perdere in gehennam; Da quod jubes, & fac sicut iustissimum est; ut timore filiali, & reverentiali Te solum timeamus, semper & ubique & sollicitè præcaventes ne te offendamus, aliquidvè quod Tibi tanto Patri, ac Domino displiceat, & iracundiam provocet; imò & quovis alio timore te solum timeamus, quia tu solus potes vitam, & mortem æternam inferre. Quæcunque autem mala, seu calamitates, quæ in nos irruant, uti verè non mala non timeamus; sed grato animo recipiamus, eo quod Tu Deus noster cupis, ut eas toleremus in memoriam eorum, quæ pro nobis sustinuisti.

Qui

*Qui has animæ passionēs ita re-
xerit, & coercuerit, sicut hic
explicatum est, sine passione vi-
uet, illa pace abundans, quæ pa-
cificos facit appellari filios Dei.*

CAP. XI.

*De charitate erga Deum; quid sit,
& qualiter acquiri, & exerceri
debeat.*

I. *SUPER omnia autem Benignis-
sime, & amabilissime JESU,
quia vis, & sicut vis, & potes, ro-
go te, vt perfectæ charitatis ignem
in cordibus nostris accendas.*

*In primis vero facias, vt te Do-
minum Deum nostrum ex toto
corde, ex tota anima, ex tota
mente, & ex totis viribus quàm
intensissime diligamus. Hoc enim
est*

est primum, & maximum mandatum; nec sublimiùs quidquam potest exerceri: Estque sanctum tuæ divinitatis opus, quod Tu Deus semper operaris totis, & infinitis viribus tuis te ipsum tantum amando, quantum tua Majestas, & Bonitas promeretur, & digna est; scilicet, infinite. Hoc enim est, quod omnia continet; finisque & perfectio legis universæ.

II. Et quidem sanctissimum & justissimum, omnique ex parte dulcissimum præceptum. Tu enim, Domine Deus, propter tuam nimiam, & infinitam bonitatem, & excellentiam es infinite amabilis, dignusque omni amore, & obsequio in tantum, ut etiam si
pro

pro te daremus omnem substan-
tiam nostram, mortemque imò
& innumeras mortes sustinere-
mus; hæc omnia quasi nihil in
comparatione infiniti meriti tui
despicere debemus.

III. Igitur optime Deus fac,
vt sicut est æquissimum, tibi que
gloriosissimum, nos omnes totis
viscerib⁹ nostris te summum bo-
num amemus. & quis, & quantus
sis; & quomodo omne domini-
um, omnemque gratiam, glori-
am, & beatitudinem habes, con-
tinuè recogitemus, meditemur,
& contemplemur, & tuæ boni-
tati, & omnimodæ excellentiæ
intimè congratulemur; & in u-
niversis bonis tuis, & quia tua
sunt, infinite quodammodo ma-

gis lætemur, quàm si ea nostrā
essent; & quàm facimus in ijs,
quæ ex dono tuo nos ipsi posside-
mus; semper agentes gratias pro
eo, quòd infinitis tuis viribus te
ipsum infinite amando supples,
quod à quolibet nostrum tibi de-
betur; & huiusmodi divino amo-
ri, & volūtatī nostram volūtatē,
& dilectionem fortissimè cōgluti-
nantes, simulq; congratulātes tuæ
dignitati, & excellētiæ, quod tāta
sit, vt etiam si nunquàm cessare-
mus à tua laude, semperq; de tuis
excellētijs gauderemus, & gloria-
remur: nihil tamen ageremus, si
ad id conferretur, quod tua ma-
gnificētia promeretur; & in ijs
omnibus cupientes, & toto ani-
mo desiderantes, & quantum
possu-

possumus procurantes, vt quid-
quid est in rerum natura sic te
amet, & glorificet, mentis discursu
continuò meditantes mille
modos gloriæ: magnitudinis, &
obsequij; quo tanto tamquam bo-
ne Domino omni modo excellen-
tissimo, qui excogitari possit, in-
seruiamus. Et etiam cum omni
exultatione admirantes, quòd ex
ingenita tua bonitate rem adeò
sublimem nobis præcipias, tam
justam, & optimam, nobisque
adeò vtilem, & gloriosam: quam-
vis tibi optimo Deo, qui tibi ipsi
sufficientissimus es, & in te ipso
gloriosissimus, nihil omninò ne-
cessariam. Tantum enim est tui
amoris pretium, & excellentia,
vt si nos mortem sustineremus,

imò & innumeras mortes ad hoc, ut alius quispiam vel minimo temporis spatio te amaret, (si absque illa mortis perpensione amare non posset,) melius collocatam nostram operam credere deberemus; quàm si pro labore unius horæ, aut pro modico numero aureo, vel argento mille homines à captivitate Maurorum redemissemus: Nam majus bonum in se habet ille brevis amor tui, quàm mali sit in omni dolore, quem toleraverimus etiamsi millies mortem subiremus.

IV. Præterea fac, ut si ve mandata servamus, quæ nos dirigunt; si ve vitia refugimus, quæ nos impediunt; si ve virtutes paramus quæ nos disponunt; si ve aliud
quid-

quidpiam facimus, omnia ex hoc,
in hoc, & per hunc sanctum amo-
rem tuum operemur.

Ideòque non te amemus, eo
quod nobis sis dulcis, & suavis, sed
quia dignissimus es propter te a-
mari. Amemus tamen dulcedi-
nem, & suavitatem, eo quod à
te nobis tribuatur; præbeatque
animum, ut diligentius tibi ser-
viamus.

Neque terreamur castigatio-
ne, sed ipsam suscipiamus cum
filiali amore, quem exigit pater-
na, & regia manus tua eam in-
ferens.

Hoc autem nobis erit huius
amoris experimentum, certumque;
indicium; quando æqualiter te
amabimus, dum asperum te no-

bis exhibes, atque dum dulcem te præbes.

Neque supplicemus, aut oremus pro aliqua re attracti desiderio, aut suavitate rei petitæ: sed ut anima nostra tali re adjuta, & virtutibus ditata confortetur ad diligentius serviendum tibi, & ferventius te, qui talia beneficia præstas, amandum.

Neque indignemur, etiamsi viderimus nos interdum esse consolationibus tuis destitutos: tantum doleamus, si quidpiam in nobis sit, quod tuæ Divinæ Majestatis oculos offendat; atque ob id simus à te separati, & elongati.

Non ob id postulemus peccata nobis ignosci, ut poenam evadamus, aut perditam gratiam, &

vir.

virtutes, vel jus ad gloriam recuperemus; sed ut anima nostra accepta à te venia peccatorum sit tibi gratior, teque ut oportet amet, & tibi Creatori suo sanctissimo cum omni puritate inserviat.

V. Verum enim vero cum amor tui, Domine Deus, tantæ sit sublimitatis, & meriti, debemus non solum in ipsis omnibus operibus nostris, sed simul innumeris vicibus etiam in eadem hora repetitis hunc tam sublimem amorem exercere. Quanto autem frequentius, & intensius hic te amaverimus, tanto sublimius in te, & de te in futuro gaudebimus.

VI. Unde propterea merito considerare, & deflere debemus

nostram negligentiam , & malitiam, quæ tot horas, imò menses, imò annos absque hoc sanctissimo amoris exercitio transivimus.

VII. Ideò Domine, ne ampliùs permittas me habere aliquam affectionem, quæ cor meum aliorum, quàm ad te, & sanctam charitatem tuam, trahat.

Non advertam, nec cogitem ampliùs, vtrum homines benè, vel malè de me cogitent.

Non doleam, imò gaudeam, cum videro me in nullo pretio haberi. Angar, & trister de exhibitis honoribus præ timore aliqujus superbiæ. Sicut enim injuriæ, vilipensiones, persecutiones, & omnis generis tribulationes ad hunc amorem nos promovent ;

vent; ita favores humani; & quævis superflua delectatio, aut complacentia temporalis eidem præstat impedimentum. Gaudiam tamen de bono, & honore aliorum, existimans, quod illis tamquam fortibus etiam honores erunt auxilio, vt ferventius tibi Deo suo serviant; cupientes absque ulla vanitatis fictione, vt alij à se bonorum exemplum sumant: Quamvis in ipsis honoribus deferendis prudens moderamen excedere non debeam: & etiam probabilis proximi periculi curam non omittere.

VIII. Si me, bone Jesu, cum cæteris servis tuis fidelibus talem feceris, omnia habebo, & nihil habebo: omnibus me submit-

tam , & omnia mihi servient :
omnem effugiam suavitatem , &
nihil sensero , quod mihi suave
non sit : In te Deo meo cogno-
scam , quidquid mihi faciendum ,
dicendum , aut cogitandum erit :
idque cogitabo , dicam , & faciam
propter te solum : Sicq; jam non
mihi vivam , sed tu , Christe Jesu ,
in me vivas dans mihi , vt vita di-
vina vivam , & amando me , me
ipsum non amabo , sed te Altissi-
mum , cuius amore quodvis bo-
num desiderabo.

IX. Eja quando ista implebun-
tur à te , per te , & propter te in
me. Utinam , utinam sicut scis
expedire ad tuum honorem , &
animæ meæ salutem , & sicut vis ,
& potes , quantociùs in servo
tuo ista perficias.

X. Ita-

X. Itaque cum tu sis Pater noster, & nos ex tuo magnifico dono tui Filij, Da, & fac, vt tamquam boni filij filiali amore te diligamus; & anima nostra nullum gaudium sentiat de omni bono, quod agimus, vel expectamus, nisi quatenus consideramus, per hoc gratum tibi præstari obsequium, & gaudium. Et quidquid egerimus, faciamus cum magno gaudio, eo quod existimemus, id te gratum habere: omnis quoque dolor, quem ex peccato admissio senserimus, sit ob id, quod illud est contra tuam voluntatem; tibi que displicet. Ita enim quam, in cœlis à te expectamus beatitudinem, in terra quodammodo possidebimus.

XI. Ad hunc vero tui amorem jugiter exercendum excitare nos debet illius pretij, excellentia: nam majus bonum habet in se tui amor, Domine Jesu, quantumvis minimo temporis spatio quis te amaret, quàm mali sit in omni dolore, quem toleraremus, etiam si millies mortem appetere possemus, innumerasvè mortes sustineremus, præsertim cum brevi illi amori debeatur augmentum gratiæ in præsentibus, & perpetuæ gloriæ in futuro.

XII. Præterea ut in hoc tuo amore jugiter exerceamur, inflammare nos debent maxima beneficia tua, optime Domine, præsertim vero charitas illa nimia, qua animam tuam moriens posui.

posuisti, vt ad te amandum nos provocares.

XIII. Quod quidem omninò facere deberemus non propter dulcedinem, siue gaudium, siue propter ipsa dona, quæ à te percepimus, vel speramus, sed ijs veluti oblivioni traditis, propter te ipsum solum Majestatem tuam diligere, etiamsi nihil indè commodi ad nos rediret. Quamquàm tanto ampliùs ad nos redibit, quantò magis te sine proprij boni nostri intuitu amaverimus.

XIV. Cum ergò Domine Jesu, amor tui tantæ sit sublimitatis, & meriti, tantæque obligationis respectu nostri. Da, & fac, vt semper aut saltem innumeris vicibus etiã eadem hora repetitis, (prout

deberemus, si id nostra infirmitas
pateretur, & posset,) hunc tam
sublimem amorem exerceamus,
& defleamus nostram negligentiam
qui tamdiu ab hoc amoris tui
exercitio (vt dicebam⁹) abstineamus;
& simul amari⁹ defleamus
quidquid ab hoc tui amore nos
unquam disiunxit; quale est peccatū;
quod si mortale sit, inimic⁹
capitalis est, ac penitus cōtrarius
huic amor; si veniale, teporem,
ac remoram tanto bono inducit.
Da etiam, vt summè doleamus,
quoties aliquid nobis cōtingit,
quod huic amorī præstet
impedimentum: Qualia sunt humani
favores, & quævis delectatio,
aut complacentia temporalis
superflua. Et intimè gaudeamus
de

de omni eo, quod ad hunc amorem potest nos promovere; Cujusmodi sunt, injuriæ, vilipensiones, & quævis persecutio.

XV. Fundamentum enim, & prima dispositio ad amorem tui, (Deus) est odium nostri. Qua propter ut ordinatè procedamus ad hunc tui amorem assequendum; Da, & fac (Domine Deus) ut in exordio nostræ ad te conversionis non statim plenè in amore tuo exerceamur. non præmissa ad hoc sufficienti præparatione; nec adhuc ingressi iter propriæ abnegationis, & exercitij virtutum: sed multis diebus primum exerceamus nos in odio nostri, & abnegatione; & in tui amore, & imitatione. Deinde cum
in

in hoc probè exercitati fuerimus, quando volumus amoris exercitio insistere, breviter reducamus ad memoriam, quàm grande sit bonum, & quàm magna gloria, quam tu Deus possides, quàmque sis dignissimus, vt omnes de tuo bono gaudeant: statimque inclinemus voluntatem nostram, vt id amemus; & de tanto bono gaudeamus; persistamusq; in hoc velle, quantum poterimus: sicq; potentias nostras assuefaciamus, quatenus præsentiamus nos semper ad te amandum, & de tuis bonis gaudendum, perfectè moveri.

XVI. Quia vero hic sanctus amor habet initium, progressum, & finem: Non turbemur, si in initio

tio non magna sui indicia edat;
quæ in anima nostra sentiantur:
sed credamus, quòd etiam tunc
quando adhuc est parvus, maxi-
mi pretij est: & ubi incrementa
cœperit, dabit sui indicia.

XVII. Quod si in progressu con-
tinget, invenire nos aliquantu-
lum distractos, & tepefactos; rur-
sus statim ad eundem modum nos
convertamus; & ita quantum e-
rit possibile nobis, non omitta-
mus producere actus, quibus cu-
pimus, seu amemus bonum tu-
um, quo habes, (ô Domine Deus)
& in animo frequentissimè præ
gaudio exiliamus cōsiderantes te
infinite bonis esse plenissimum.
Quemadmodum in cœlis Beati
clara tui visione agnoscetes
sum-

summum bonum, & infinitam gloriam, quæ possides, de his intensissimè gaudent; undè dicuntur potius intrare in gaudium Domini, quàm gaudium Domini suscipere.

Ex magna enim hujus exercitij continuatione, ad excolendum tui amorem sublevari poterimus.

XVIII. Possemus etiam ad hunc tui amorem pervenire, ferventer illum à te (Domine Deus) petendo per modum orationis unà cum virtutum exercitijs.

Sed breviter, & sublimius illum assequemur, si simul cum tali oratione nos exerceamus in prædictis amoris tui actibus tam in oratione, quàm extra orationem

nem etiam absque sensibili dulcedine; & devotione; & in omni loco, ac negotio, non quæsito ad hoc loco secreto aut nostri sequestratione, sed toties, quoties de tuis bonis audimus, aut de eis cogitamus subito gaudeamus non quærentes aliud tempus, & locum ut de eis gaudeamus.

XIX. Dum autem conamur producere hos actus te amandi, & eupiendi bonum, & gloriam tuam, omnesque actus, & motus nostros in tui obsequium reducere cupimus; & nihilominus invenimus voluntatem nostram adhuc valdè hebetem esse, agnoscamus, oportet, id nobis provenire, eo quod desit nobis sanctum nostri ipsius odium; aut quod hæc.

hæreat in nobis quispiam affectus inordinatus ad aliquam rem terrenam; veluti amor non necessariae delectationis; aut affectus ad aliquam personam non benè ordinatus. Et propterea debemus hunc defectum diligenter in nobis perquirere, illumque contrarijs actibus voluntatis evincere, & auferre ad tuam gloriam, & gratum obsequium.

Velle enim inclinare voluntatem nostram, vt producat actus amoris tui, Deus, super omnia, non obtento priùs sancto, & pretioso nostri odio, aut permanente in nobis affectu ad aliud quippiam terrenum, aut quidvis quod delectationem adferat non ordinatam in Deum actu, aut saltem

virtute; nihil aliud est, quam vel-
le malleo ea discindere, quæ re-
quirunt gladium, aut ensen a-
cutissimum. Oportet siquidem
voluntatem, quæ habet produce-
re actus veri amoris tui, adeo
acutam esse, vt penetret quidquid
objectum fuerit, donec ad te De-
um perveniat. Hujusmodi autem
acuta voluntas etiam in quiete,
& sine labore mille, imò longè
plures actus amoris in die produ-
cet, quorum vel minimus tanti
sit meriti, vt solus hominem in
excelsum gloriæ gradu elevare
sufficiat. Econtra qui per volun-
tatem modico inordinato amore
hebetem, & obtusam conatur di-
rigere se, vt amoris actus produ-
cat, huic tam difficile est te ama-
re,

re, quàm malleo dividere. Sublimitas namq; tui divini, & perfecti amoris rem adeò vilem, & abjectam non patitur.

XX. Quapropter multi falluntur putantes se habere sincerum tui amorem, ex eo quod longo jam tempore te Deum amaverunt tamquàm dulcem, & suavem: & qui se communicaret benefactorem, & tuo etiam obsequio delectati sunt, frequenterque à te varia dona petierunt magna cum delectatione contemplationis magnificentiae tuae, & cognitionis excellentiae virtutum, quas à te postulabant; sæpiusque ad te accesserunt tamquàm ad fontem, in quo tantam suavitatem invenerunt, ut opinaren-

narentur nihil deesse huic amori, sed plurimum inesse sublimis meriti in qualibet rerum prædictarum: siquidem opinabantur magnitudinem suavitatis, & dulcedinis, quam in sensitivo appetitu percipiebant, esse amoris magnitudinem. Et quidem talis amor bonus est; atque adeò bonus, ut satis esset inchoantes per aliquot dies in eo exercere; Ut ex hoc facilius pervenirent ad sublimiorem tui amorem. Atque utinam quicumque te non amant, saltem sic te amarent.

XXI. Absit tamen, nec permittat Majestas Tua, ut nos, qui te perfectè amare desideramus, contenti simus tali amore: qui certè est fragilis. Qui enim sic te
amat,

amat, protinus ubi deest, aut discedit dulcedo, dejecto admodum animo incedit in his, quæ tua sunt; adeoque vincitur animi fragilitatibus, ac si nihil propemodum habuisset illius amoris. Nam tunc tantum procurat delectationes corporales; nempe suaviter edere, dormire, & alia vana, & appetitui suo servientia; item amicitias sensuales, honores, & favores (quamquam non eo gradu, quo peccatum mortale inducerent) quantum alius, qui nondum cœpit gustare divina. Talis quoque cupit videri, ac devotus haberi; doletque dum percipit se pro tali non reputari: neque gaudet dum intelligit alios haberi in devotione se fer-

ven-

ventiores, aliasque similes contrahit maculas : quæ omnia adeo sunt abjecta ; vt ea secum non compatiatur sublimis tui amor, Deus ; etiamsi dulcedinem illam non habeat.

XXII. Veruntamen iste amor ejus, qui te amat ob propriam utilitatem , ac dulcedinem , etsi tam fragilis sit, nihilominus ad duo plurimum est utilis. Primo quod is, qui illum habet , facile poterit à se abjicere prædictas maculas, & vanum amorem : Secundo talis proximè erit dispositus , vt multos producat actus sublimis amoris , vbi ad illius cognitionem pervenerit, qui supra explicatus est , scilicet propter re dignissimum , & summum bonum ;

num ; gloriam tuam infinitam ; infinitasque perfectiones.

XXIII. O verè Beatum illum, qui in terra tuum esse omne bonum complectens, tuamque gloriam ; (ô Deus gloriosissime) intima voluntate amaverit, & contemplatus fuerit ; suum enim desiderium, tantò sublimius impleri videbit, & sentiet in cœlo, quanto hîc intensius amaverit.

Ergò, superamandissime Jesu, iterum, atq; iterum millies supplico, & obsecro, vt des nobis totis viribus ad hunc tui amorem contendere ; cuius magnitudini debetur, & redditur gloriæ æternæ sublimitas, vt sic per hunc amorem gloriosi facti, te semper modo perfectissimo amemus, & cola-

colamus in æternum, sicut amari
ab omnibus es dignissimus.

CAP. XII.

*De Amore proximi, quomodo sit
exercendus etiam erga inimi-
cos.*

I. **A**liud opus simile supra-
scripto nos agere cupis su-
peramandissime Jesu, vt scilicet
proximum amemus: in qua re
primum advertendum nobis est,
quod si id non facimus, eo quia
cupis id fieri, & eo modo, quo
tu vis, vt fiat, non assequemur
sublimia præmia eorum, qui re-
ctè, & secundum te proximos a-
mant, parum enim ageremus, si
faceremus, quod tu vis, nisi eti-
am eo modo faceremus, quo tu

vis, vt fiat; quod quidem procedit etiam in ipso tui amore.

Quia igitur dixisti, *hoc est preceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*; Da vt attendamus, & intelligamus modum; quo tu nos amasti; vt indè discamus modum, quo vis, vt proximos amemus.

II. Et quidem amasti nos, (ô supreme Domine Deus noster) amore vero, & solido igne examinato, per aspera, & dura usque ad sanguinis effusionem; inimicissimus autem omnis vari amoris, quo seculi amatores se invicem amant undè & dixisti, *qui nō odit patrem & matrem, & fratres, non potest meus esse discipulus.*

III. Amemus ergo proximos

eq

eo modo, quo tu Præceptor noster docuisti, & prout nos amasti, abjectis alijs vanitatibus, quæ amoris se immiscere solent; quarum una etiam à spiritualibus est valdè præcavenda; scilicet, ne cuipiam personæ ex eo quod secundum animam sit virtuti dedita, & quoad corporalem præsentiam; & conversationem grata & faceta; specialiter afficiamur, in ejusque amore cor nostrum captivetur, sitque nobis molestum hanc personam non videre, non alloqui, non agnoscere in ipsa reciprocum nostri amorem. Talis enim amor vanus est: Nam etsi fieri potest, quod ex vero amore inchoatus sit, & partem habeat spiritualis amoris; non est

tamen purus nec propter te Deum solum : Tu vero requiris, vt te toto corde amemus, & vt totus affectus noster in te occupetur ; aut in alio aliquo, quod totum ad te dirigatur. Si quis amici sui seruum ita diligeret, vt longè magis delectaretur esse, & colloqui cum ipso seruo, quàm cum suo amico ; certè non dicendus esset hunc seruum amare propter amicum ; sed quia suavis, & grata esset illi conuersatio. Sic & nos si in aliqua persona, vel creatura magis delectamur, quàm in te (Deus ;) illam non amamus propter te : & ideò vanus, & impurus est talis amor noster.

Propterea fac Domine, vt amor

ne-

noster erga omnes , & singulos
proximos nostros tanto affectu
feratur, quantus procedere po-
test ex affectu, quem ad te ha-
bemus abjectis alijs universis af-
fectibus, vt locum habeatis, quem
tibi Deo debemus.

IV. Da igitur, & fac, (ô bone
Jesu,) vt omnis amor noster erga
proximos procedat ex amore;
quo te diligimus. Nempè, vt con-
siderantes, quod tu omnes tan-
tùm amaveris, quod pro ipsis
morti te tradidisti, cum adhuc
essent inimici. Nos etiam omnes
eos amemus, subveniendo eis in
eo, quod bonum est, quodque
ipsis tùm quoad corpus, tùm
quoad animam necessarium est,
quantum solemus amare eos, qui

nos plurimum oblectant: idque etiam si eorum conversatio nobis odiosa sit, & molesta; & pro tui amore ita illis loquamur, eisque necessaria provideamus, tamquam ijs, qui à te Patre, & Domino nostro plurimum diliguntur, & quia ita vis, & jubes à nobis ita eos diligere. Atque adeo hæc omnia faciamus tanta, tamque ferventi voluntate; quanta possumus, eo quod id sit tibi gratum maxime, velisque, ut ita faciamus; & hæc sit benedicta voluntas tua, ut ita à nobis fiat.

Si quis, (quicumque ille sit,) nos injuria afficit, magnam nobis præbet occasionem, ut in tuo, Deus, servitio crescamus. Quam igitur excusationem habebimus, si

si non intimis, & ardentibus visceribus eum diligamus; cum præter hanc magni boni occasionem, quæ indè nobis supervenit, Tu Deus velis, & jubeas, vt eum diligamus. Ad quod etiam invitamur; dum maximè consideramus, quod & Tu Deus fortassis suscipies ab huiusmodi nostro persecutore sublimia obsequia, quemadmodum suscepisti à Saule S. Stephanum persequente.

V. Non debet igitur haberi bonus servus, aut discipulus talis, qui non gaudet afflictionibus & injurijs, quæ sibi pro te Domino suo inferuntur. Fac ergò Domine, vt non minus amemus huiusmodi, qui nos affligunt; & quos inordinatus noster appeti-

tus nobis reddit odiosos, quàm eos, quos beneficiorum abundantia invitas, ut eos amemus.

CAP. XIII.

De amore cuiusq; ad seipsum, qualiter secundum Deum, & propter Deum sit exercendus.

Quia verò sicut ipsum proximum, ita & nos ipsos, jubes, ut amemus: omnes tui sumus, & pro omnibus animam posuisti. Da, & fac benignissimè Deus, ut sciamus, & velimus nos ipsos sic amare, sicut vis, & tibi gratum est: Ad quod, Da, ut hæc tria servemus.

I. Primo, ut totis viribus id procuremus, vnde intelligimus verum aliquod, & salutare bonum

num nobis provenire posse. Secundò, vt omne illud devitemus, quod potest nobis verum malum, aut damnum afferre ; quale est solum peccatum, vel occasio peccati. Tertiò, quod si ad hæc obtinenda sese difficilia offerant; non recusemus nos illis objicere, & offerre.

II. Cæterum cum in quacunque re, quam velut bonum concupiscimus, duo possint considerari. Primum, Bonum, & commodum, quod ex ea re nobis contingere potest. Alterum, quod tibi gratum est, vt huiusmodi bonum nobis proveniat. Si verè nos amamus, & magna nobis bona desideramus, debemus parvi estimare bonum, quod nobis ipsis
con-

contingere potest ex omni, quod facimus, aut desideramus ; illud, inquam, parvi reputare debemus, quatenus nostrum bonum est, si ad secundum aliud conferratur, nempe, quod sit tibi gratum, & sanctæ tuæ voluntatis impletio indè redundet.

Non quiescamus igitur, donec per gratiam tuam talis in nostra voluntate, & appetitu fiat immutatio, vt in omnibus, quæ cupimus, non propriam aliquam utilitatem exoptemus, sed tuam voluntatem, & obsequium tibi gratum: sic enim ex eo & magis ditabimur. Siquidem quo magis nostri commodi proprii obliti fuerimus, vt divinæ tuæ voluntatis, & gloriæ recordemur, tanto tu
am-

amplius curam habemus nos omni bono ditandi.

III. Non quiescamus etiam in suavitate ; quam percipimus in obsequijs tibi à nobis præstitis ob expectatam gloriam ; Sed conemur per ipsam suavitatem pervenire ad gustum percipiendum in consideratione boni , ac domini , quæ tu Deus possides , & ad perfectam tui laudem, & gloriam.

Præterea ut sublimem , & tibi gratum amorem nostri obtineamus , da bone Jesu , & fac, ut in eo , in quo mundani sese amare solent, nos ipsos odio habeamus, & omnem nostri amorem in te transferamus , & à nobis ipsis, cæterisque creaturis abstrahamus, ut sic tui amore simus capaces,

qui tui sumus magis, quàm nostri;
 & tibi supra modum debitores
 magis, quàm nobis ipsis. Tu vero
 pijsime, & benignissime Domi-
 ne, nobis procuras, & promo-
 ves, quæ nobis conveniunt mul-
 to magis, quàm nos ipsi: ma-
 gisque laborasti, vt nobis dares
 vitam, quàm nos laboramus, vt
 eam habeamus.

CAP. XIV. & ult.

*Operis conclusio, libelli huius com-
 mendatio, & peroratio.*

I. **C**onclusio suprascriptorum
 fit; Beatum esse illum, qui
 omnes suos motus, & opera pro-
 pter solum Deum fuerit opera-
 tus, vt in prima parte est decla-
 ratum. Secundo Beatum esse e-
 um, qui in anima sua valdè fir-
 ma-

maverit eorum actuum multiplacitatem, qui toto hoc libello proponuntur, quos exacte nosse debet Tyrunculus, qui hac Methodo uti cupit; deinde etiam in opus deducere.

II. Porro praxis, & fructus ejus consistit potissimum in frequenti, & valida voluntatis per intellectum directæ, & adjunctæ inclinatione ad ea acceptanda; vel recusanda, quæ hic sequenda, vel fugienda declarantur.

III. Duplici autem modo voluntas inclinatur ad aliquid volendum oratione scilicet, & interiori actu ipsius voluntatis, nempe eam exercendo efficaciterque, & actualiter in volendo, deliberando, & proponendo hujusma-

di. Optimum ergò est mente re-
colecta, cordeque integro, & de-
voto orare, simulque actum vo-
luntatis præfatum producere;
eodemque tempore intrepidè ad
opus, quod assequi volumus, fe-
stinare, maximè, quãdo res est ar-
dua, & propriæ voluntati contra-
ria. Cum simili oratione cõcepta.

IV. *Super amandissime, & su-
per colendissime IESU, Deus, &
Domine: Quia vis me hoc velle,
aut recusare, & sicut vis, ut hoc
ad honorem tuum ex amore faci-
am: ideò pure propter te, & ut vo-
luntati tuæ obediens gratum, &
amorosum obsequium tibi præstem,
illud volo, vel recusò: sed quia ni-
mis imperfecta, fragilis, & infirma,
est hæc mea voluntas; idcirco de
me*

me prorsus diffidens, obsecro te a-
manter, & fiducialiter, ut meam
voluntatem perficias, robores; &
confirmes. Quod à te confidenter
expectans; ecce jam illud toto cor-
de volo; aut recusò; & in te, ac
per te firmiter propono in hac vo-
luntate perseverare, eamq; execu-
tioni mandare, quoties, occasio se
obtulerit.

Qui enim hoc modo sæpius se
exercuerit, citò habitum prom-
ptè volendi bona, & recusandi
mala assequetur.

V. Quod si minus versatis hæc
methodus difficilis, & obscura
videatur; animadvertant hi ad id;
quod infanti ætate succrescente
solitum est occurrere. Hic enim
cum pedes, & crura habeat, non

tamen potest incedere ; ubi autem crescere incipit, movet quidem membra , sed cum magna difficultate , & subindè cadendo, donec progrediente ætate , & continuo usu accedente ita libere incedit, vt etiam currat, dum libet. Sic dum, quis in actibus intellectus, & voluntatis nondum exercitatus incipit Deo servire juxta hujus Methodi documenta , licet animam integram habeat : quia tamen alligata est , & irretita multis vitiosis habitibus, & affectibus, ideò vires non habet ad ambulandum spiritu in via perfecta ; aut si ad eam intellectum , & voluntatem movet; hoc cum tanta difficultate, & affectus tepiditate, & ariditate facit,

cit,

cit, vt ipsum ambulare vix videatur. Si tamen in hoc viriliter contenderit, & perseveranter laboraverit: tandem dum id vix sperare audebit, etiam curret per sublimia ista, quæ hic traduntur itinera.

VI. Verum, nec mirum, nec durum videri debet aliquot dies & menses etiam, vel annos cum labore insumere ad addiscendam, & assequendam sublimem hanc sapientiam, & artem serviendi Deo; Si enim, (ut supra capite septimo primæ partis tacitum est) in addiscenda Grammatica, vel alia hujusmodi arte insumit quis tres, aut quatuor annos, idque cum assiduo labore, & vigilantia: multò justius, & utilius

est, vt laboremus, imò & totam vitam nostram insumamus in discenda, & exercenda perfectè hac arte, ad quam docendam cum tanto labore supremus Magister noster D. Jesus Christus ad nos venire dignatus est. Res certè adeò spiritualis, cujus tam rarus est usus, nō sine magnis laboribus, & exercitijs comparari dignum est.

VII. Gratias igitur age anima mea in toto corde tuo Altissimo, qui tam sublimem thesaurum p sua magnifica bonitate tibi ostendere dignatus est. Verbum hoc verè perfectum, verè divinum, & coeleste humiliter suscipe; & Methodum istam verè auream, utilissimam, & summè necessariam volenti in amore Dei, & virtuti.

tutibus solidis proficere lege diligenter, vt eam intelligas. Perlege, vt valeas omnium, quæ in ea scripta sunt, meminisse. Certè enim polliceri sibi quis poterit, quod sequendo, & praticando documenta, & exercitia, quæ in ea traduntur, trimestri spatio diuina coöperante gratia perfectiùs animam suam instruet, & promotebit ad assequendum perfectum Dei amorem, quàm longo admodum tempore id posset efficere ignorans, aut negligens hac, vel simili Methodo se iuvare; & uno anno plura, perfectioraque Deo præstabit obsequia, quam decem annis, qui tale adiutorium non adhibuerit.

L A V S D. O. M.

I S

I N

INDEX

Capitulorum hujus Methodi.

Capitula primæ partis.

CAP. 1. *Ad quem finem homo
sit Creatus.* pag. 1.

Cap. 2. *De duplici via ad hunc fi-
nem, & beatitudinem eternam
pertingendi.* p. 2.

Cap. 3. *Summarium perfectionis, ad
quam tendunt, & referuntur o-
mnia, quæ in hac Methodo com-
prehenduntur.* p. 9.

Cap. 4. *A perfectionesuperius bre-
viter descripta, & postulata
quàm longè natura per peccatū
recesserit, & ad eam facta sit
valde infirma.* p. 12.

Cap. 5. *Quibus instrumentis operari
debeat.*

debeamus voluntatem Dei. p. 14.

Cap. 6. De intentione Deiformi in omnibus habenda, ubi, quàm sit necessarium ante quodlibet opus nostrum intentionem purè propter Deum dirigere; & quibus medijs, & exercitijs id assequi possimus: & propterea præ cæteris diligentius legendum, & exercendum. p. 20.

Cap. 7. Quid per voluntatem possimus operari, gratia Dei cooperante. Vbi quòd voluntas nostra per Dei gratiam adjuta potest hoc vel illud velle, aut nolle, idq; hoc, vel illo fine; & toties, quoties sibi libuerit id facere; & licet incipientibus hoc videatur difficilius, proficientibus tamè facile evadit. p. 34.

Cap. 8. Qua ratione habitus mali, & vitiosi sint ex anima eradicandi, & boni plantandi. p. 37.

Cap. 9. Qualiter ad prædictos malos habitibus eradicandos, & ad habitus virtutum plantandos seu assequendos intellectus operatio debeat actum voluntatis dirigere, excitare, & confortare. p. 42.

Cap. 10. Quod nunquam hic debeamus præsumere nos certò esse in gratia, etiamsi eximios virtutis habitus assecuti fuerimus: & quod signum probabilius sit, nos esse in gratia. p. 46.

Capitula secundæ partis
hujus Methodi.

CAP. 1. Quibus modis, & exercitijs strages anime sit reparanda. pag. 48.

Cap. 2. De Contritione: Vbi, quod ante omnia sit de peccatis commissis contritio assumenda, & qualiter id fieri oporteat. p. 50.

Cap. 3.

Cap. 3. De odio sui ipsius. Vbi quod
odium; & abnegatio nostri ipsius
ad amorem Dei sit prorsus neces-
sarium: & quomodo nos odio ha-
bere, quibusq; exercitijs odiũ hoc
obtinerere possimus. p. 55.

Cap. 4. Qua sint ad ornandam ani-
mam necessaria. p. 75.

Cap. 5. De oratione, scilicet, quàm
sit necessarium, & efficax oratio-
nis exercitium ad impetrandum
à Deo omnia nostra salutis neces-
saria; & quo motivo, & fine
precipue orare, & omnia petere
debeamus. p. 77.

Cap. 6. Quod humilitas, patientia,
& charitas virtutes sunt nobis
precipue necessariae, & ex Passio-
ne Domini haurienda. p. 83.

Cap. 7. De humilitate. Quibus mo-
dis, & exercitijs sit requirenda. 84.

**Cap. 8. De inani gloria ; quàm sit
nociva, & quomodo fugienda, &
vilipendenda.** p. 90.

**Cap. 9. De Patientia , qualiter ac-
quirenda, & exercenda.** p. 97.

**Cap. 10. De quatuor animi affectib⁹,
Gaudio, Dolor, Spe, & Timore ;
qualiter regulandi, & exercen-
di.** pag. 101.

**Cap. 11. De Charitate erga Deum ;
Quid sit, & qualiter acquiri, &
exerceri debeat.** p. 107.

**Cap. 12. De amore proximi, quomo-
do sit exercendus etiam erga ini-
micos.** p. 135.

**Cap. 13. De amore cujusq₃ ad seip-
sum ; qualiter secundum Deum, &
propter Deum sit exercendus.** p. 142.

**Cap. 14. Operis conclusio , libelli
hujus commendatio, & peroratio.**

p. 146.

IN

I N D E X

*Rerum, & Sententiarum in
hoc Methodo serviendi Deo
contentarum.*

A Mare Deum, quid sit, seu qui
sint actus essentialis amoris
erga Deum. Pag. 109. num. 3.

Amare Deum est nobilissimum
opus & cæteris sublimius. Pag.
107. n. 1.

Amaribilis infinitè Deus. Pag. 108.
n. 2.

Amare Deum, & de bonis ejus
gaudere cur, & qualiter de-
beamus. Pag. 109. n. 3.

Ad amandum Deum inducere a-
liquem quanti sit meriti. Ibid.

Propter Dei amorem omnia vel-
le facere, & pati debemus. Pag.

21. & 22. n. 2. & 3. & Pag. 111;
n. 4. Amo-

Amoris erga Deum certum si-
gnum. Pag. 112. n. 4.

Amoris Dei actus singulis momē-
tis deberemus exercere. Pag.
115. n. 5.

In amando Deum negligentia no-
stra deflenda. Ibid.

Ab Amore Dei nullis afflictioni-
bus separari debemus. Pag. 116.

n. 7. & Pag. 121. n. 13. (n. 8.

Amoris divini fructus. Pag. 117.

Amore filiali Deum debemus di-
ligere. Pag. 119. n. 10.

Amare Deum quanti sit meriti.

Pag. 102. n. 11.

Ad amandū Deum motivū efficax
beneficio ab eo accepta. Ibidē.

Amor Dei debet esse sincerus
propter ipsum. Pag. 121. n. 13.

Ab amore Dei quidquid nos disi-
unxit deflere debemus. Ibidem.

Amo-

Amoris erga Deum fundamen-
tum est odium nostri. pag. 123.
n. 15. & pag. 127. n. 19.

Amandi Deū modus. p. 123. n. 13.

Amor Dei habet initium progres-
sum piū. p. 124. n. 16.

Amoris Dei actus qualiter freq̃-
tandi. p. 125. n. 17.

Ad amorem Dei possumus per-
venire orando, & actus amoris
producendo. pag. 126. n. 18.

Amor erga Deum qualiter con-
firmandus. p. 80. n. 4.

Amorem Dei multi putant se ha-
bere, & nō habēt. p. 130. n. 20.

Amor Dei conceptus ex dulcedi-
ne, & beneficijs, quā sit fra-
gilis. Ibidem.

Amor idem, & quæ sit utilis. pag.
133. n. 22.

Amorem Dei verum, & perfectū,
qui

qui in hac vita possidet ; Beatus.

p. 134. n. 23.

Ex amore proprio omnia peccata procedunt. pag. 55. n. 1.

Amor vanus præcavendus; & quis fit. pag. 136. n. 3.

Animæ strages, quibus modis, & exercitijs fit reparanda. pag. 48. n. 1.

Animæ ornatus, in quibus consistat. pag. 75. n. 1.

Amor proximi, & quomodo amandus est etiam inimicus propter Deum. pag. 135. n. 1.

Amor cuique ad se ipsum qualis esse debeat ; scilicet purus, referendus in Deum, nec quiescendum in suavitatem, quam sentimus in Dei obsequio, pag. 142. n. 1. & seqq.

Bea-

Beatitudinem ad æternam affe-
quendam factus homo. Pag. 1. n. 1.

Ad beatitudinem deveniēdi duplex
via, mandatorum scilicet, & con-
siliiorum; Ad illa omnes obligan-
tur, ad hæc omnes vocantur; &
maximè religiosi. pag. 3. n. 1. & 2.

Bonis caducis ordinatè utendum; &
exercenda potentia in veris bo-
nis. pag. 8. n. 4.

In bonis nunquam nos ipsos quærere
debemus. pag. 10. n. 3.

Ad bona cœlestia ardentè, & quo fi-
ne aspirandum. pag. 11. n. 4.

Contritio, seu purgatio animæ à
peccatis præmittenda, ut gratū
Deo servitium offeramus. p. 50. n. 1.

Contritio vera qualiter sit habenda.
pag. 51. n. 2.

De damnis, quæ ex peccato nobis
proveniunt, qualiter sit dolen-
dum. pag. 52. n. 3. quæ sint ibid.

Cibus in quali quantitate sumendus.
pag. 62. n. 7.

In cibo quæ qualitas quærenda. pag.
62. n. 8.

Chri-

Christus quomodo nos amavit, pag.
136, n. 2.

DEo serviendum perfectiori mo-
do. pag. 5. n. 3.

Dei filios decet esse Sanctos, Ibid.

Dei bona, & gloriam præ nostris, &
excellentius, quàm nostra habere
debemus. pag. 9. n. 1.

Delectabilia necessaria sumendi mo-
dus. pag. 59. n. 4.

Signum, quo cognoscim⁹ sumere de-
lectabilia dumtaxat propter De-
um. pag. 61. n. 5.

Deus solus timendus est, ne à vobis
offendatur. pag. 105. n. 6.

Pro serviendi Deo arte addiscenda,
& exercenda omnes difficultates,
& labores etiam per annos, imò to-
tam vitam convenit superare.
pag. 151. n. 6.

Finis bonus, & optimus ante om-
nia præponendus. pag. 20. n. 1.

Qui est, ut omnia agamus propter Dei
amorem, & beneplacitum, & non
intendamus proprium commo-
dum. pag. 21. n. 2. & seqq. Pro-

Propter Deum omnia operandi habi-
tus est acquirendus. pag. 28. n. 8.

Ab exercitio omnia operandi propter
Deum non debemus ob difficulta-
tem retardari. pag. 29. n. 9. & pag.
39. n. 19.

Difficultas volendi aliquid propter De-
um quomodo superanda. p. 35. n. 2.

Gratia Dei adjuti omnia possumus.
pag. 35. n. 2.

Gaudendum in adversis, & duris.
pag. 44. n. 3. & pag. 121. n. 14. Do-
lendum in prosperis. Ibid.

Non debemus praesumere certo nos
esse in gratia Dei. pag. 46. n. 1.

Praecipuum signum, quod simus in
gratia Dei. Ibid.

Inanis gloria quantum noceat pag.
90. n. 1. Quid sit. Ibid.

Gaudere de bonis à Deo datis quo-
modo debeamus. pag. 92. n. 3.

Gaudere de quibus, & quomodo
debeamus. pag. 101. n. 1.

Homo ad quid creatus. pag. 1. n. 1.
Ad æternam beatitudinem af-
sequendam factus. Ibid. Ha-

Habitus potest acquiri ex paucis actibus vehementibus. pag. 40. n. 4.

Humilitatis acquirendæ modus. pag. 84. n. 1.

Humilitas quomodo exemplo humilis Christi acquirenda. pag. 87. n. 2.

Quantum humiliari, & honorem respicere debeamus. pag. 88. n. 3.

Intellectus operatione qualiter utendum. pag. 15. n. 3.

Intentio Deiformis opera nostra debet præcedere, pag. 19. n. 7.

Injuriā ab altero malitiosè illatam qualiter debeamus cum gaudio suscipere, & sufferre. pag. 67. n. 15. & pag. 98. n. 3.

Methodi hujus Epilogus, praxis, fructus, pag. 146. n. 1. & 2.

Methodus hæc quibusdam difficilis : & cōsideratio ad superandas difficultates circa illius usum. pag. 149. n. 5. & 6.

Exhortatio ad ejusdem Methodi lectio-

tionem, & executionem eorum,
quæ in ea sunt scripta. pag. 152. n. 7.

Odium nostri est necessarium ad
assequendum Dei amorem. pag.
55. n. 1.

Rationes, quibus debemus nos ipsos
odio habere. pag. 56. n. 2.

Seipsum odio habendi modus. pag.
59. n. 4.

Ad odium nostri assequendum de-
bemus omnes cruces desiderare,
amare, & amplecti, & voluptates
fugere. pag. 64. & 65. n. 11. & 12.

Discretio in sui odio necessaria. pag.
65. n. 12.

Non est verus Discipulus Christi, aut
Religiosus, qui non studet seip-
sum odio habere. pag. 68. n. 17.

Modus efficacior assequendi odium
sui. pag. 72. n. 21.

Odio nos habentes verè nos amant.
pag. 72. n. 22.

Magno desiderio debemus appetere
ab alijs affligi. pag. 71. n. 19.

Oran.

Orando ipsum, cui Deus velit nos
bona impetrare. pag. 77. n. 1.

Oratio efficax ad impetrandum Dei
amorem. pag. 77. n. 2.

Quo motivo, & fine debeamus om-
nia petere à Deo. Ibid. & duob.
num. seq.

Perfectionis ad vitam Christus suo
exemplo nos invitat. pag. 5. n. 3.

Patientia qualiter acquirenda, & ex-
ercenda. pag. 97.

Peccatum animam corumpit misera-
biliter. pag. 12. n. 1.

Peccatum est causa, ut oblivioni tra-
damus bonum infinitum, nempe
Deum. Ibid.

Peccati miseria non eximit ab obli-
gatione tendendi in perfectio-
nem. pag. 13. n. 2.

Ad implendum praecepta Dei ejusque
voluntatem, duo instrumenta ac-
cepimus intellectum, & volunta-
tem. pag. 14. n. 1.

Quibus omni hora, & loco operan-
dum. pag. 17. n. 6.

Per-

Perseverantia in exercitatione bonorum operum coronavit Santos. Ibid.

Poenarum metus , & Spes præmij qualiter assumi debeant propter Deum. pag. 32. n. 11.

Ex peccato quæ damna nobis proveniant. pag. 52. n. 3.

Passiones animi , Gaudium , Dolor, Spes. Timor qualiter regulandæ, & exercendæ. pag. 101.

De peccato solùm , vel propter peccatum dolere debemus. pag. 102. n. 2.

Proximum quomodo diligere debeamus. pag. 135. n. 1. & pag. 139. n. 4.

Sperare quæ , & qualiter debeamus. pag. 105. n. 5.

Tribulationem omnem quomodo sine inordinato dolore sufferre debeamus. pag. 103. n. 3.

Contra Tribulationes remedia qualiter assumenda. pag. 104. n. 4.

Qui non gaudet afflictionibus , non est

est dicendus verus Dei servus. pag.
141. n. 5.

Timor filialis, & reverentialis erga
Deum; & quæ timere debeamus,
pag. 105. n. 6.

Voluntatis nostræ unio cum divi-
na quibus medijs acquiratur. pag.
12. n. 5.

Voluntas intellectum non errantem
sequi debet. pag. 15. n. 4.

Voluntas qualiter inclinanda fit ad
ardua. pag. 16. n. 5.

Virtutis initia difficilia: pag. 17. n. 6.

Virtutem conatus, & exercitatio co-
ronat. Ibid.

Vitia extirpanda, virtutes plantan-
dæ actibus frequentibus. pag. 19.
n. 7.

Velle, vel nolle hoc, vel illud; hoc
vel illo fine nobis liberum est. pag.
34. n. 1.

Voluntas frequentibus actibus ex-
ercenda ad nolendum mala, &
suavia, & appetendum bona diffi-
cilia. pag. 37. n. 1. & 2.

Vitio-

Vitiorum primi sunt cohibendi, &
qualiter. pag. 39. n. 3. & 4.

Vitiorum radices ut sint eradicandæ.
pag. 41 n. 5. & pag. 45. n. 4.

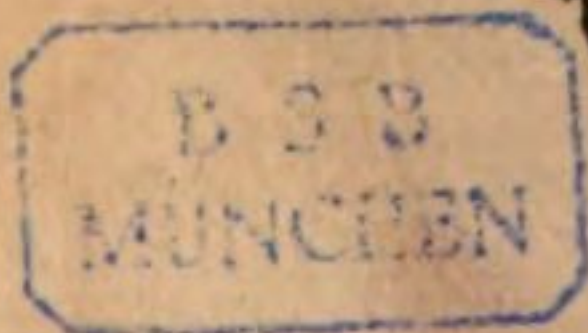
Virtutum habitus qualiter citius ac-
quiruntur. pag. 43. n. 2.

Voluntas constringenda appetere
bonum virtutis illi ab intellectu
propositum. pag. 42. n. 1.

Voluntas quibus inclinetur ad ali-
quid volendum. pag. 147. n. 3.

Oratio ad impetrandam firmitatem
nostræ voluntatis ad volendum,
vel recusandum, quod Deus vult
ut faciamus, vel recusemus, pag.
148. n. 4.

F I N I S.

2 1 1 1 1

